

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Maandag 15 november 2010 • jaargang 37 • nummer 07 • 2010-2011 • www.veto.be

SOS Bibliotheek

65.000 euro zou de Bibliotheek Letteren best wel kunnen gebruiken. Het is crisis voor iedereen en dat laat zich nu ook voelen in de universitaire boekerijen. De bibliotheek van de Faculteit Letteren lijkt het hardst getroffen.

RUBEN BRUYNOOGHE |

De voorbije Faculteitsraad slaakte de bibliothecaris van de Letterenbibliotheek een noodkreet. De tijdschriften worden duurder en de financiering gaat achteruit. Het spaarpotje dat vijf jaar geleden was aangelegd, is als sneeuw voor de zon verdwenen. Peter Verbist, bibliothecaris van de Letterenbibliotheek legt uit: "Vorig jaar hebben we 380.000 euro uitgegeven, voor dit jaar hebben we maar 245.000 euro gekregen. We zijn nu dringend op zoek naar andere financieringswegen." Vijf jaar geleden was de toelage voor de Letterenbibliotheek 50.000 euro dikker, maar door besparingsrondes in de hele faculteit werd ook op de basisfinanciering van de bibliotheek beknipt.

BUDGET

"We hebben de voorbije jaren trouwens ook meer moeten uitgegeven dan begroot was. De digitale bibliotheek werd duurder en moest bovendien worden uitgebreid voor onze onderzoekers. We hebben onze basisfinanciering dan moeten aanvullen met andere onderzoeksmiddelen," aldus Verbist. "Onze collega's in de andere Vlaamse universiteiten hebben trouwens tot twee keer ons budget voor Letteren. Op die manier komt onze concurrentiekracht in gevaar. De besparingsmaatregelen die

we naar voren schuiven, hebben onder andere te maken met het uitsluitend aankopen van digitale tijdschriften en het achterwege te laten van de prints. Alleen moeten we dan wel de garantie hebben dat de vorige jaargangen dan nog altijd beschikbaar blijven. Op dit moment is dat bijvoorbeeld niet het geval."

Vicerector Onderzoeksbeleid Peter Marynen reageert: "Ik kan niet zeggen dat dit mij volledig verbaast. We zitten nu in de situatie waar er duidelijk geen geld is. Bovendien zijn tijdschriften enorm duur geworden. We treffen vooral maatregelen op het gebied van efficiëntieverhoging."

Die efficiëntie verhogen gebeurt door meer samenwerking. Tot vorig jaar was elke groeps, campus- of faculteitsbibliotheek administratief onafhankelijk, in juni kwam er een nieuw beleid. Hoofdbibliothecaris van het algemeen bibliotheekbeheer Mel Collier, legt uit: "Het nieuwe beleid houdt in dat de bibliotheekdiensten van de groepen Biomedische Wetenschappen en Wetenschap en Technologie deel uitmaken van de centrale diensten van de Universiteitsbibliotheek. Dat laat een nauwere samenwerking tussen de entiteiten toe, maar ook een gezamenlijke aanpak bij de collectievorming voor wetenschappelijke tijdschriften en databanken. Dat om dubbe-

SOPHIE VERREYKEN

le abonnementen te vermijden en de back-office efficiënter te maken. De twee groepen hebben beslist om vanaf 2011 naar een beleid van zuiver elektronische tijdschriften over te gaan."

"De campusbibliotheek van

Humane Wetenschappen is een samenwerking van de onafhankelijke faculteitsbibliotheek, waarbij er ook naar gestreefd wordt om efficiënter te werken, bijvoorbeeld dan bij het ondubbelen van abonnementen."

VERDER IN
VETO |

SOS DIEREN

| 3

SOS BLOED

| 4

SOS IDOSING

| 6

SOS SLAPEN

| 9

Beeld |

Peter Debacker is fotograaf bij Veto. Na zijn uren is hij een levensgenieter, een snoeper. Een viespeuk, maar een aardige viespeuk.

Peter is geen stalker die onschuldige vrouwtjes bij valavond achtervolgt door het Begijnhof. Peter is geen communist en geen pornograaf.

Peter ging donderdag naar De Kotroute van AmuseeVous en maakte er deze foto in omstandigheden die - we kunnen het niet genoeg beklemtonen - 100 procent legaal waren.

Meer over De Kotroute op pagina 17.

SOS

HERMAN

VAN VEEN

| 20

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE

ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

Veto
trakteert:
VEUL!

zie pagina 15

GEBUisd? (6) | Minne Casteels

Wie heeft het bestuur in handen aan onze universiteit? Op wie moet gevloekt wanneer het misloopt? In tien delen evalueert Veto de leden én het beleid van het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu), het kloppend hart van onze Alma Mater. Deze week staat vicerector Minne Casteels en haar groep Biomedische Wetenschappen (BMW) op het menu.

RUBEN BRUYNOOGHE & JORIS HIMPENS |

“Ik was verrast toen Mark Waer me vroeg of ik vicerector wilde worden. Ik heb daar ja op gezegd.” Casteels begon 1,5 jaar geleden: “Ik was wel voorzitter van de Commissie Tegemoetkoming Geneesmiddelen op het RIZIV, maar binnen het beleid van de universiteit zelf had ik nog niet zoveel ervaring. Misschien was dat een voordeel, omdat het me een wat onafhankelijke status gaf. Ik ben dankbaar voor de kans die mij is gegeven en ik vind het echt fijn werken in deze ploeg.”

BEEST

Een politiek beest kun je de vicerector alvast niet noemen, Casteels: “Als ik het niet eens ben met een voorstel zeg ik wat snel mijn mening in plaats van anderen de kolen uit het vuur te laten halen. Anderzijds is het wel zo dat er binnen het GEBU heel vrij kan worden gediscussieerd.”

“U vraagt of de heterogeniteit in de groep Biomedische wetenschappen niet te groot is, met de faculteiten Geneeskunde, Farmaceutische wetenschappen en Bewegings- en Revalidatiewetenschappen (FABER), en dan nog eens de mix van ZAP'ers met al dan niet een aanstelling in het UZ Leuven, én een aantal onderzoekers met een aanstelling in het Vlaams Instituut voor Biologie (VIB)? De perceptie van heterogeniteit is er, maar ik denk dat we een vrij sterk groepsgevoel hebben. FABER zit dan wel op een andere campus dan Geneeskunde, maar dat hoeft geen probleem te zijn. Binnen de groep streven we ernaar met die heterogeniteit en diversiteit ook een meerwaarde te creëren: interactie tussen fundamentele onderzoekers en klinische ZAP'ers, en ook het aanbieden van een heel verscheiden leer- en opleidingsveld aan studenten en doctorandi. Het groepsniveau is in mijn ogen erg zinvol, zeker voor BMW. We kunnen de middelen verdelen, waarbij we in functie van het gekozen groepsbeleid accenten leggen en *incentives* geven: excellent onderzoek, kwaliteitsvol onderwijs, internationalisering.”

Op die middelenverdeling is de vicerector trots: “Met het groepsbestuur hebben we besloten om in onze groep het geld te verdelen op basis van duidelijke parameters, waarbij we weinig demping toepassen. We houden wat

MICHEL FEYS

“Ik was verrast toen Mark Waer me vroeg of ik vicerector wilde worden”

meer middelen centraal in de groep. Op die manier kunnen we bijpassen in functie van beleidsopaties of solidariteit, zowel voor onderwijs als onderzoek. Zo krijg je een heel transparante verdeling.”

EXPERIMENTEN

De groep BMW wordt vaak gecapicieerd als de “rijkste” groep aan de universiteit: “Het is zo dat bij de verdeling van de eerste geldstroom over de drie groepen BMW dit jaar in het nieuwe allocatiemodel meer gekregen heeft dan vorige jaren, maar dat is op basis van de vooruitgang in onderzoeksoutput en studentenaantallen. Ook de nieuwe gebouwen voor BMW zijn broodnodig, als de gebouwen niet zijn

aangepast aan de wettelijke normen, mogen we helemaal niet meer aan onderzoek doen. Als we daarnaast ook onze internationale uitstraling willen verhogen, dan is het noodzakelijk excellente wetenschappers te kunnen aantrekken en hen ook de nodige ruimte te geven. Werkingskosten bij de meeste onderzoeksgroepen liggen bij ons, gemiddeld althans, een stuk hoger dan voor veel onderzoek in Humane Wetenschappen. Dagelijks gaat er in onze groep heel wat geld naar wetenschappelijke experimenten. Wat betreft de eerste geldstroom blijven we in absolute cijfers trouwens de armste groep, maar we hebben een belangrijke input van het VIB en een aantal succesverha-

len zoals bijvoorbeeld REGA. Bovendien levert de groep veel inspanningen om extern onderzoeksgeld aan te trekken. Dit alles laat de indruk ontstaan dat we rijk zijn.

Dat de vicerector niet zou kunnen opboksen tegen zwaargewichten in haar groep zoals de gedelegeerd bestuurder van het UZ Leuven of de decaan van Geneeskunde is volgens Casteels niet juist: “Het is net goed voor de groep dat we sterke figuren en ervaren groepsbestuurders hebben. Tenslotte zijn wij partners en geen concurrenten. Als vicerector moet ik niet alleen een beleid voorstellen maar ook voortdurend faciliteren en coördineren. Ik denk, ik hoop althans, dat ik daar in slaag.

WTF?

Het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu) wordt bevolkt door de vicerectoren en de rector. Vorig jaar nog heette het orgaan het College van Bestuur, maar tegenwoordig is dat dus GeBu. De voornaamste taak bestaat uit het uitvoeren van het dagelijks bestuur van de universiteit. Het staat in voor het ontwerpen van het beleid en voor de opstelling van een strategisch meerjarenplan voor de K.U.Leuven. De beslissingsmacht ligt echter bij de Academische Raad, waarvan ook de decanen en vertegenwoordigers van studenten en personeeldeel uitmaken.

Diploma in andere taal is toch niet voldoende

Het nieuwe taalbeleidsplan van de K.U.Leuven is goedgekeurd. De oorspronkelijke plannen zijn wel licht gewijzigd. In tegenstelling tot wat eerder gemeld werd, zal een diploma in een andere taal geen vrijgeleide zijn om in die taal les te geven.

JENS CARDINAELS |

Zoals dit blad vorige week al meldde, wil de Leuvense universiteit een taalniveau vastleggen dat haar onderwijzend personeel moet beheersen om te mogen lesgeven. Dat plan komt er voornamelijk naar aanleiding van de internationalisering van het onderwijs. Het werd vorige week besproken in de Academische Raad. Daar werd beslist dat er enkele wijzigingen doorgevoerd zullen worden.

Zo is een diploma geen bewijs voor voldoende taalvaardigheid. Nochtans stond het oorspronkelijke plan toe dat proffen die een diploma behaalden in een bepaalde taal, in die taal lesgeven. Dat voornemen werd echter bekritiseerd door de Leuvense studentenraad LOKO. Zij treden de voorzitter van de Studentenraad Universiteit Antwerpen (SRUA) Michiel Horsten bij. Hij zei vorige week dat de SRUA een diploma als bewijs van taalvaardigheid niet zou aanvaarden.

Nieuwe docenten kunnen wel op andere manieren aantonen dat ze bekwaam zijn. “Dat kan met testen die ze zelf aanvragen of aan de hand van proffessen,” zegt vicerec-

tor Onderwijsbeleid Ludo Melis. Zulke proffessen worden bij nieuwe aanwervingen altijd georganiseerd. De prof kan daarin bewijzen dat hij de taal voldoende machtig is en dan is een bijkomende taaltest niet nodig. “Verder kunnen docenten zich sinds vier jaar laten testen bij het taleninstituut ILT. Ze krijgen dan vrijblijvende adviezen.”

ILT

Volgens een anonieme taalspecialist, legt de universiteit een goede norm op voor het Engels. Van onderwijzend personeel wordt verwacht dat ze het Europese taalniveau C1 beheersen, bestuurspersoneel moet niveau B2 halen. “B2 is het niveau dat een gemiddelde ASO-student zou moeten halen aan het einde van het secundair onderwijs. Het is niet voldoende om vlot les te geven, het C1-niveau is dat wel,” legt de specialist uit. Dat impliceert dat een docent die na het middelbaar geen extra Engelse lessen genoten heeft, zijn of haar Engels het best bij-schaaft. “Bij voorkeur door zich bijvoorbeeld bij te scholen, publicaties te schrijven, congreslezingen te houden en een tijd in het

buitenland te verblijven.”

De universiteit kan een grotere ondersteunende rol spelen. “Je moet een onderscheid maken tussen de verschillende vaardigheden,” meent de specialist. “De studenten merken vooral de spreekvaardigheid op. Om die te verbeteren, zijn grote inspanningen nodig. Met de schrijfvaardigheid is het vaak beter gesteld. Toch zou de universiteit cursussen kunnen nalezen.”

Ook het ILT zou een grotere rol kunnen spelen. Nu is er al de door Melis aangehaal-

LOKO-vertegenwoordiger in de Academische Raad Inge Geerardyn. Dat is volgens Melis echter geen goed idee. “Er moet een redelijke termijn zijn. Als je van niets vertrekt, heb je zeker drie jaar nodig om het vereiste niveau te halen.” Bovendien zullen de docenten in die drie jaar geen les geven in een vreemde taal. “Als iemand nog geen Nederlands kan, laat je hem ook geen les geven in het Nederlands. Je geeft die persoon dan de mogelijkheid om eerst in het Engels les te geven, zodat hij of zij intussen

“We nemen onze eigen verantwoordelijkheid”

de screening die het ILT doet op verzoek van de docenten. “Dat systeem zou uitgebreid kunnen worden, maar daarvoor is bij het ILT meer geld en mankracht nodig.” Men zou ook een kleine taalcursus kunnen verwerken in de didactische cursus die de K.U.Leuven aan nieuwe docenten aanbiedt. “Daar kan dan aandacht geschonken worden aan specifieke onderwijstaal.”

Beginnende docenten krijgen drie jaar de tijd om niveau C1 te behalen. “Die termijn willen wij liever ingeperkt zien,” zegt

Nederlands kan leren.”

Zouden de taalniveaus niet beter op nationaal niveau vastgelegd worden? Neen, vindt Melis. “We hebben wel contacten met andere universiteiten en we zouden het leuk vinden mochten zij ons voorbeeld volgen. Een nationale norm kan echter alleen door de regering opgelegd worden.” Daar wil Melis niet op wachten en daarom begint de K.U.Leuven er nu al mee. “We nemen onze eigen verantwoordelijkheid,” klinkt het.

Invasie denktanks aan unief?

Denktanks zegt u? Denktanks hebben vaak de neiging naar buiten te komen met een sterk ideologisch getint standpunt. Wat doen zij dan aan een katholieke, doch nog steeds wetenschappelijk neutrale universiteit als de onze?

RUBEN BRUYNNOOGHE |

De K.U.Leuven verbindt haar naam en bijgevolg ook haar reputatie aan een aantal zogenaamde "denktanks", groepen intellectuelen die op tijd en stond naar buiten komen met een weloverwogen mening. Dat dat niet zonder enig gevaar is bemerkt ook professor Marc Hooghe, als academicus zelf lid van een aantal denktanks: "De universiteit heeft er eigenlijk geen enkel belang bij om haar naam te verbinden aan een denktank met een sterk ideologisch profiel, integendeel. In de internationale context wordt zo iets ook totaal niet gedaan, juist omdat universiteiten een totaal andere doelstelling en reputatie hebben dan *think tanks*. Universitair onderzoek heeft nu eenmaal een aura van degelijkheid en onafhankelijkheid hoog te houden."

Professor Antoon Vandevelde, decaan van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte nuanceert die stelling: "De universiteit kan wel legitimatie halen uit zo'n denktank. Zij leveren immers ideeën voor het publieke debat. Dat is zeker een vorm van maat-

zijn en werkelijk onafhankelijk. Andere denktanks werken vaak met een meer homogene groep "denkers". Wij proberen daarentegen stemmen over de hele universiteit te bundelen. Wij voeren ook geen nieuw onderzoek, maar brengen bekende wetenschappelijke inzichten samen en proberen op die manier een visie op maatschappelijke problemen te ontwikkelen. Vanwege die brede heterogene groep mensen vertrekken we ook niet vanuit een of andere ideologie. Dat is bij andere denktanks veel meer het geval."

Elke denktank eindigt uiteindelijk met waardeoordelen. Maar dat hoeft niet per se in strijd te zijn met de neutraliteit van de universiteit. Vandevelde: "Een econoom eindigt ook vaak met beleidsadviezen, alleen doet hij dat op het einde van een wetenschappelijk betoog. Bij hem is drie vierde wetenschappelijke onderbouwing en dan is de overschot zijn beleidsadvies. Denktanks hebben vaak een meer summier wetenschappelijke onderbouwing. Dat komt net doordat ze meer gericht zijn op beleidsadviezen leveren. Dat is ook het verschil met

"In de internationale context wordt zo iets ook totaal niet gedaan"

schappelijke dienstverlening voor de universiteit."

"Maar het is ook belangrijk dat we als universiteit niet het idee mogen opgeven dat we de politieke debatten kunnen beïnvloeden. We moeten ons profileren, in die mate dat we niet alleen wetenschappelijke publicaties leveren die maar door een heel select publiek van experts worden gelezen. Het is ook belangrijk dat we ons richten naar het brede publiek," aldus Vandevelde.

IDEOLOGIE

Die verantwoordelijkheid opnemen door zich te richten naar het breed publiek deed de universiteit door in 2009 de denktank Metaforum op te richten. Voorzitter van Metaforum professor Erik Schokkaert legt uit: "Metaforum werd opgericht met de intentie aan maatschappelijke dienstverlening te doen. Wij zijn wel te onderscheiden van andere denktanks doordat we meer multidisciplinair

het fundamenteel onderzoek. Denktanks willen naar buiten komen met stukken die de pers halen. Onderzoekers willen eigenlijk alleen maar wetenschappelijke publicaties."

Over academici zelf zijn de heren het echter wel eens, zij moeten het publiek debat voeren. Alleen moet een academicus ervoor zorgen dat hij zijn krediet niet verspeelt en opletten welk standpunt hij inneemt. Hooghe: "Natuurlijk moet je zekere grenzen in acht nemen. Ik denk dat het bijvoorbeeld moeilijk zou zijn om als academicus verbonden te zijn aan een niet-democratische partij. Daarnaast is het wel goed voor de reputatie van de universiteit als academici verschillende ideologische profielen hebben, en in de maatschappij ook op verschillende terreinen actief zijn.

Geïnteresseerd? Op 30 november organiseert Politika een debat over denktanks in aula Max Weber om 20u.

Zorgen voor kwaliteit

Wilt u graag kwalitatief onderwijs? Rector Mark Waer wil dat gelukkig ook. Aan het begin van zijn rectorship liet hij optekenen dat hij aan de K.U.Leuven graag verbeteringen zou zien in de evaluatie van en de controle op onderwijs. Tot dan toe werd de evaluatie immers vooral aangestuurd vanuit interuniversitaire instellingen. Houdt de rector zich aan zijn beloftes? Hoe staat het met de kwaliteit van jouw les?

PIETER HAECK & CEDRIC HAUBEN |

De K.U.Leuven probeert met een werkgroep te zorgen voor een betere evaluatie van het onderwijs. Vicerector Onderwijsbeleid Ludo Melis en rector Mark Waer nemen duidelijk het initiatief in deze materie. "In deze werkgroep proberen we niet alleen na te denken over de evaluatie door studenten, maar ook over andere criteria. Evaluatie van het onderwijs met het oog op kwaliteitszorg is immers een intrinsieke opdracht voor de universiteit," aldus rector Waer.

Rankings zijn een ander criterium dat van belang is voor de evaluatie van het onderwijs. Onlangs scoorde onze universiteit nog goede punten in een ranking van een Duitse denktank, wat echter meteen gecounterd wordt door de opmerking dat het nog beter kan. "In West-Europa reiken universiteiten een diploma uit aan een grote hoeveelheid studenten, maar daarbij moeten we blijven waken over de zogenaamde *added value*."

Die *added value* blijkt vooral te maken te hebben met de maatschappelijke opdracht van de universiteiten. "Het is onze taak om een onderscheid te maken tussen wat er binnenkomt in de universiteit en wat wij als "product" afleveren," aldus rector Waer. "Wanneer we kijken naar de studenten die toestromen in het eerste jaar, merken we bovendien een zeer breed spectrum. Op alle niveau's moeten we ervoor zorgen dat men vooruitgaat."

CRITERIA

Bovendien is het allemaal makkelijk

praten over *added value*, scoren in de rankings en dergelijk fraais, maar dat kan enkel wanneer ook de middelen voorhanden zijn. Aan de K.U.Leuven is het de taak van het intern allocatiemodel om een goede verdeling van de middelen over de verschillende domeinen, waaronder onderwijs, mogelijk te maken. Een verbetering van de kwaliteit van het onderwijs vereist in dat model dus ook een extra financiële inspanning voor onderwijs. "Het is ook de bedoeling om binnen het intern allocatiemodel steeds te schaven aan de prioriteiten, wat nu zal leiden tot meer inspanningen voor onderwijs."

De K.U.Leuven zal in zijn werkgroep dus de handen vol hebben met het in kaart brengen van de vorderingen rond kwaliteit. Daarvoor zal vooral gezocht moeten worden naar nieuwe praktisch bruikbare criteria. Volstaan de huidige criteria dan niet meer? Daarvoor moeten we vooral kijken naar de interuniversitaire instellingen die zich vandaag de dag bezighouden met kwaliteitszorg, zoals de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR).

Deze instellingen blijken zich vandaag de dag voornamelijk nog te concentreren op accrediteringscriteria. "Accrediteringscriteria draaien voornamelijk rond het programma van een opleiding *itself*, zoals de syllabus en het traject," aldus Waer. "Die factoren spelen een rol in de kwaliteit van een opleiding, maar volstaan duidelijk niet. De essentie zit in de uitkomst van een opleiding, in wat een universiteit aflevert aan de maatschappij."

Dierproeven aan de K.U.Leuven

Dierproeven aan de K.U.Leuven zijn sinds jaar en dag aanleiding van groot protest en manifestaties. Tegenstanders menen dat de grenzen van de ethiek zwaar overschreden worden en dat het gevoerde beleid niet transparant genoeg is. Dinsdag werd beslist dat er een reflexgroep zou opgericht worden om advies te geven over vragen betreffende dierproeven en dierenwelzijn. Is dat voldoende?

FRANK PIETERMAAT |

Dat aan onze universiteit proefdieren gebruikt worden, is algemeen geweten. De K.U.Leuven richtte in het voorjaar een website op waarmee zij hoopt een duidelijk beeld van het beleid omtrent dierproeven te schetsen. In de visietekst klinkt het zo: "Onderzoek voor het welzijn van de mens met oog voor het welzijn van het dier."

Daarvoor bestaat onder andere een Ethische Commissie Dierproeven. Die commissie dient alle geplande of uitgevoerde projecten waarbij proefdieren ingezet worden door onderzoekers van de K.U.Leuven te evalueren. Dierproefprojecten mogen slechts na positief advies, dat bindend is, opgestart worden.

In de Academische Raad werd beslist deze Ethische Commissie, die steunt op een wettelijke basis, uit te breiden conform de recente wijziging in de Belgische wetgeving met externe leden. Ook werd beslist een nieuw orgaan op te richten, de eerder vermelde reflectiegroep.

De Anti Dierproeven Coalitie (ADC) is

alvast niet onder de indruk. Voorzitter Danny Flies: "Ons fundamentele probleem is dat de dierproeven aan de K.U.Leuven nog steeds onethisch en onwetenschappelijk zijn. Vooral de proeven met apen stoten ons zwaar tegen de borst."

ONZIN

Ook over de reflectiegroep is de ADC niet te spreken. "Ik heb erover gehoord en vind het pure onzin," vertelt Flies. "Wederom een zelfregulerend beleidsorgaan dat opgericht wordt om de wind uit de zeilen te houden. Zulke commissies leiden tot niets tenzij er externe en onafhankelijke wetenschappers in opgenomen worden."

Vicerector Onderzoeksbeleid Peter Marynen, tevens voorzitter van de reflectiegroep, wuift de kritiek van de ADC weg. "Onze bedoeling is om te reflecteren over het ethisch kader in onze instelling, met onder andere juristen en filosofen rond de tafel. Ik denk dat we daarbij het recht hebben om te reflecteren met de mensen die we hebben. Het regulerende aspect wordt door de wetge-

ver bepaald en door de commissie opgevolgd."

STRENG

"De reflectiegroep zal verscheidene vragen beantwoorden," gaat de vicerector verder. "Zo kunnen er vragen komen van de Ethische Commissie Dierproeven, maar ook van de Academische Raad of onderzoekers zelf. Na-

tuurlijk zullen ook vragen van buiten de universiteit beantwoord worden."

Wordt de reflectiegroep wel streng genoeg? "Het is zeker niet de bedoeling om alles zomaar goed te keuren. Indien nodig, zullen we ons strenger dan de wet opstellen en duidelijk advies verschaffen waar nodig. Ook hopen we nu voor iets meer transparantie te zorgen in de toch wel precieze materie."

Quid sociale voorzieningen?

Hoe is het eigenlijk gesteld met de besteding van het geld voor de sociale voorzieningen? Waarom geen gratis fietsen? Waarom niet meer studentenkorting bij Alma? Kunnen we geen extra residenties bouwen voor onze studenten? Waarom niet?

VINCENT BOULANGER |

Als kritische academici in wording gaan we ervan uit dat middelen voor sociale voorzieningen altijd wel efficiënter gebruikt kunnen worden. Met enkele suggesties achter de hand gingen we op pad. Maar helaas, ze zullen nog een tijdje in de schuif blijven liggen. Als er in het vangnet van de sociale voorzieningen gaten zijn, is dat waarschijnlijk niet te wijten aan onwetendheid of onwil, wel aan het gebrek aan middelen dat men ter beschikking heeft.

Sinds 2004 krijgen onze universiteiten en hogescholen per stu-

diepunt dat wordt opgenomen in een diplomacontract een bepaald bedrag van de overheid om sociale omkadering te voorzien. Dat zou moeten bijdragen aan de democratisering van het hoger onderwijs, en zou er ook voor moeten zorgen dat studenten die niet met dezelfde kansen aan hoger onderwijs beginnen toch beschikken over een zekere minimumstandaard. Dat kan gaan van huisvesting over restaurants en mobiliteit tot ondersteuning voor studenten met een functiebeperking. Ook de ondersteuning van sociale, sportieve en culturele activiteiten en het bestaan van

een studentenraad horen daarbij.

ONDERGEFINANCIERD

De K.U.Leuven heeft in verhouding tot andere instellingen minder geld om hetzelfde vangnet te bieden. Ze zijn het slachtoffer van hun jarenlange succes. Er is immers een enorme aangroei van studenten en opgenomen studenten, maar de overheid maakt slechts een deel uit van het bijhorende geld over aan de instelling. Als je dat patroon enkele jaren aanhoudt, laat een vermindering van ondersteuningsmogelijkheden per student zich voelen. Dat de sociale voorzieningen er de laatste jaren niet op achteruit gegaan zijn, is een klein wonder te noemen.

Steeds meer studenten vinden ook hun weg naar ondersteunende diensten, waaronder de dienst Studiedadvis. Een studiebegeleider kan

niet even kwaliteitsvol werken wanneer hij meer studenten moet begeleiden met hetzelfde aantal uren.

Nu is efficiënt werken één ding, maar iemand zal ook die korting op de fietsen van Velo moeten betalen. Idem dito als we betere fietsen willen. Studentenkamers kunnen we ook niet bijtoveren. Een gezond markt aanbod om bepaalde malafide kotbazen weg te concurreren, komt er niet zomaar.

Aan de UGent horen we een gelijkaardig verhaal. Huidig VVS-bestuurder en lid voor de Gentse Studentenraad aan de Sociale Raad aan de UGent, Sander Van der Maelen, licht toe: "De UGent is in verhouding tot de andere instellingen jarenlang ondergefinancierd geweest, en dat is slechts ten dele weggewerkt. Desondanks doen we ons best zoveel mogelijk

studenten te blijven ondersteunen door efficiënt te werken. Zo kunnen we naar mijn aanvoelen terecht trots zijn op ons studentenrestaurant.

WATERDICHT

"De situatie begint echter precair te worden, dat kan niet blijven duren. Zo vragen zaken zoals meer kwaliteitsvolle huisvesting investeringen en keuzes van de politiek en de instellingen. In Leuven wordt er meer geïnvesteerd in de samenwerking tussen alle actoren op de kamermarkt, en is er bijgevolg meer transparantie."

Wij eten al graag eens een lekker bordje warm eten en hebben graag een waterdicht dak boven ons hoofd. Hopelijk zullen er spoedig ook de middelen zijn om al die dromen te garanderen.

Bloedserieus kruipt waar het niet gaan kan

Twee keer per jaar installeert *Bloedserieus* zich op verschillende locaties (zie kaderstuk) in Leuven, met als doel zoveel mogelijk bloed in te zamelen. Veto ging langs bij de voorzitter van *Bloedserieus* Leuven Bas Beckers en ondervoorzitter van de vzw *Bloedserieus* Brecht De Tavernier.

JORIS HIMPENS & MARGOT HOLLEVOET |

Bas Beckers: «Zoals elk jaar proberen we zoveel mogelijk bloeddonors te lokken, niet alleen met de avondactiviteiten, maar ook met de *goodiebag*. Vandaar dat we elk jaar opnieuw proberen om die zak zo interessant

mogelijk te maken. Ik denk dat we daar deze keer zeker in geslaagd zijn. Buiten *De Standaard*, *Veto*, een drankje en koekjes, zit er dit jaar ook een *Playboy* bij. We hadden graag ook een vrouwelijk product gehad, zoals *Flair* of *Tampax*, maar die waren niet geïnteresseerd. De activiteiten en de *goodie-*

bag dienen niet alleen om mensen te overtuigen **bloed** te geven, maar ook om ze te bedanken.»

Veto: Wat zijn de motieven van de *bloeddonors*?

Bas: «Je kan eigenlijk drie groepen **bloed**gevers onderscheiden. De eerste zijn de harde kern, die komen uit overtuiging **bloed** geven. Ze hebben er goed over nagedacht en zijn zich bewust van hun goede daad, vaak omdat ze in hun omgeving gezien hebben hoe iemand gered kon worden met een zakje **bloed**. De tweede groep zijn de nog zoekenden. Zij willen wel **bloed** geven, maar hebben iemand nodig om hen over de streep te trekken. De laatste groep doet het uitsluitend voor de *goodiebag* en de andere voordelen, zoals gratis toegang tot het BoomBal of de gratis consumptie op LOKOmotion.»

SOCIAAL GEBEUREN

Veto: Hoe verklaren jullie het succes van *Bloedserieus*?

Brecht De Tavernier: «Wel, het is echt een sociaal gegeven. Niemand geeft alleen **bloed**. Mensen laten zich meeslepen door één van hun vrienden, omdat die bijvoorbeeld een vaste **bloed**donor is. Zo zie je op de locaties zelden iemand alleen, iedereen komt in groepjes **bloed** geven. Dat maakt het ook

gemakkelijker om de wachttijd te verdragen, want die zal er altijd zijn.»

«Dat sociale heeft ook een negatief effect. Je mag geen **bloed** doneren als je risicogedrag vertoont. Als je dan na het invullen van de vragenlijst geweigerd wordt, kunnen je vrienden zich vragen stellen. Daarom krijgt iedereen een **bloed**bestemmingsformulier. Daar staat alleen een nummer op en de donor kan dan aangeven of hij risicogedrag vertoont. Je steekt dat briefje in een metalen bus en verder volg je hetzelfde traject als je vrienden. Achteraf worden de **bloed**zakjes met dat nummer verwijderd.»

Veto: Hoe proberen jullie de wachttijden in te korten?

Bas: «Wel, je kan je best op voorhand inschrijven op de website. Op die manier kan je het snelst **bloed** geven. Tijdens de piekmomenten is het onvermijdelijk dat je moet wachten, omdat de doorstroom altijd ergens stopt. Vaak is dat bij het gesprek met de transfusiarts. Natuurlijk proberen wij jaar na jaar de doorstroming te verbeteren. Aan de andere kant is die wachttijd ook wel handig, omdat de mensen dan koekjes en drank kunnen nuttigen. Dat is nodig om je achteraf niet te zwak te voelen.»

Veto: Wie zijn eigenlijk de mensen die het **bloed** afnemen?

Brecht: «Dat zijn geen studenten geneeskunde of verpleegkunde zoals sommige mensen wel eens durven te denken. Om **bloed** te mogen afnemen moet je een opleiding gehad hebben. Vaak zijn het medewerkers van het Rode Kruis, ook huisartsen en verpleegkundigen komen meehelpen.»

Veto: Dat homoseksuelen geen **bloed** mogen geven, is een ander gerucht. Klopt dat?

Brecht: «Eigenlijk moet dat genuanceerd worden: het gaat niet om homo's die geen **bloed** mogen geven, maar om mannen die seks hebben gehad met andere mannen. Statistisch is het bewezen dat die mensen een veel hogere kans hebben op een besmetting met het hiv-virus. Aangezien de hiv-test nog altijd een vensterperiode heeft, waarin die ondanks een besmetting toch mogelijk negatief kan zijn, moet het Rode Kruis op statistische basis risico's uitsluiten. Het Rode Kruis krijgt voor die wetenschappelijk onderbouwde aanpak overigens de steun van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding en van verschillende halebivereenigingen.»

Veto: Hoe kan je mensen overtuigen om **bloed** te geven?

Bas: «Als je bang bent om **bloed** te geven, moet je vooral veel vragen stellen. Elke medewerker zal die met plezier beantwoorden. Op die manier weet je perfect wat er zal gebeuren. Als je het zelf doet, merk je vanzelf dat het maar een kleine moeite is, waar je zoveel goeds mee doet.»

Hier kan je met je **bloed** terecht:

DONEREN

15 en 16 november:

Universiteitshallen: 12u - 20u
BTC Gasthuisberg: 8.30u - 20u

17 november:

BTC Gasthuisberg: 8.30u - 20u
Gymnasium: 12u- 20u

AVONDACTIVITEITEN

15 november: **Blood** Quiz (volzet!) in Alma 1 (21u)

16 november: Filmavond in aula Max Weber: *Into the wild*

17 november: Dansinitiatie en Boom Ball in de Universiteitshallen (gratis voor **bloed**gevers, 8 euro voor anderen)

Meer informatie op www.bloedserieus.be

Stadsvlucht (3) | Retie boven

In de reeks Stadsvlucht spreekt Veto met mensen die geen student meer zijn, maar toch nog in Leuven wonen. Deze week keuvelden we met de 85-jarige Josée Falin, bewoonster van het rust- en verzorgingstehuis E. Rémy in de Frederik Lintsstraat.

ELINE VAN ELDERE & JELLE DEHAEN |

Josée Falin blijkt een uiterst kranige en intelligente vrouw te zijn. Ze leest *De Morgen* en *Humo* en haar kamer is gevuld met hedendaagse boeken en films als *Bad Lieutenant*, *Ben X* en *3:10 to Yuma*.

Josée Falin: «Ik was elf toen mijn moeder stierf, dus moest ik snit en naad gaan studeren, wat erg tegen mijn goesting was. Had ik zelf mogen kiezen, dan had ik algemene vakken gedaan. Nederlands en literatuur zijn altijd mijn dada geweest.»

we nooit geweest en we hadden soms moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Grote luxe heb ik nooit nodig gevonden. We konden elk jaar met de kinderen op reis gaan. Het moest niet naar Mexico zijn. Retie, waar we 13 jaar op vakantie geweest zijn, was ook goed.»

BIJZONDERE JEUGDZORG

«Ik heb altijd mijn handen vol gehad met mijn huishouden en vrijwilligerswerk. Zo hebben we zelf de Bijzondere Jeugdzorg opgericht. De toenmalige jeugdrechter van

“We hadden soms moeite om de eindjes aan elkaar te knopen”

«Ik heb mijn man in de gietende regen leren kennen. Hij liep voorbij ons huis en ik vond dat triestig. Ik vroeg of hij binnen wilde komen schuilen. Toen het ophield met regenen, vroeg hij of ik met hem mee naar huis wou gaan om met de kaarten te spelen. We zijn dat weekend naar de cinema geweest en dat zijn we blijven doen (*lacht*). Hij was de eerste jongen waarmee ik echt kon praten, de rest was maar flauw.»

Op de kast staat een foto van haar en haar man in hun jonge jaren in een roeibootje.

Falin: «Er staat wel één of andere flauwe plezante met twee vingers omhoog achter ons.»

«Ik heb 5 kinderen gekregen op 6 jaar tijd. “Ocharme die vrouw,” zeiden veel mensen, maar ik heb er nooit spijt van gehad. We hadden een plezant huishouden en dat was het belangrijkste voor mij. Mijn man en ik gingen ook wel eens uit en dat kon laat worden. Als we dan om zeven uur ‘s morgens terugkwamen stonden de kinderen ons aan het venster toe te wuiven (*lacht*). Er was dan altijd wel een oppas. Ik durf dat hier in het tehuis niet te vertellen, ze zouden kunnen zeggen dat ik een slechte moeder ben! Rijk zijn

Leuven — Helleputte, die ondertussen ook al lang dood is — belde mij op een avond. We hadden toen nog niet lang telefoon. Hij had twee meisjes die ergens moesten overnachten en hij vroeg of ze even bij mij konden blijven. Twee van mijn eigen kinderen wilden onmiddellijk hun bed afstaan en op de zetel slapen.»

«Dat waren kinderen die thuis niet meer opgevangen konden worden of zelf wat uitgestoken hadden, maar altijd onnozelheden hoor. Vroeger werden die in het — ik kan even niet goed op mijn woorden komen, *allez moeder, zeg het na* — verbeteringsgesticht gestoken, maar door onze werking konden ze écht opgevangen worden. Via via hebben we heel wat geld ingezameld waarmee we twee huizen konden kopen. Daar werden die kinderen gevolgd en begeleid door sociale assistenten en psychologen. In het buitenland bestond dat al, maar voor België was dat bijzonder vooruitstrevend.»

«Ik had altijd spijt als er eentje wegging. Er was ooit eens een achtjarig meisje dat moeilijk kon aarden in gezinnen. Toen we voor de zoveelste keer een pleeggezin vonden deed ik haar uitgeleide en zei ik: “Doe het

SOPHIE VERREYKEN

goed, he.” Ze keek me aan en zei: “Ja, dat zal moeilijk zijn.” Daar had ik toen wel compassie mee.»

«Ik ben eigenlijk best gelukkig hier in het tehuis, ik doe waar ik zin in heb. Ik ben gek op lezen, en ben altijd wel in twee of drie boeken tegelijk bezig. Op Canvas loopt er momenteel een fantastische reeks over het heel-

al en het ontstaan van de sterren, daar ben ik echt verslaafd aan. Jammer genoeg mis ik mijn man, die onlangs gestorven is, wel. Wij konden goed praten en dat gaat niet even goed met iedereen hier. Sommige mensen hebben minder interesses (*lacht*).»

«Ik heb veel deugd gehad van het gesprek. Ik wens jullie een plezant leven toe!»

Asielbeleid | Grenzen openstellen voor holebi's

In federale kringen wordt al geruime tijd hevig getouwtrek over asielbeleid. Dat heeft ernstige implicaties voor heel wat gediscrimineerde bevolkingsgroepen, waaronder ook de andersgeaarden of holebi's. Het blijkt enerzijds meer dan nodig, maar anderzijds uiterst moeilijk te zijn om asiel te verlenen aan die groep.

LAURENS CERULUS |

Een substantieel deel van de asielaanvragen in België gebeurt op basis van de seksuele geaardheid van vluchtelingen. Holebi's, maar ook transseksuelen, lijden in vele landen nog steeds onder moeilijke omstandigheden. Daarnaast wordt in acht landen voor homoseksualiteit nog steeds de doodstraf voltrokken.

Uit cijfers over België blijkt dat

en het Midden-Oosten zijn belangrijke streken van waaruit andersgeaarde mensen vluchten. Rapporten van Amnesty International vermelden Kameroen, Jamaica of Uganda bijvoorbeeld als ernstige cases. Maar ook Europese landen als Polen of Letland hebben slechte papieren volgens de gerespecteerde mensenrechtenorganisatie.

Homoseksuele vluchtelingen worden beschermd op basis van de Conventie van Genève. Die biedt ie-

den. En dat zijn zowat alle landen van de wereld.

BEGELEIDING EN EXPERTISE

De dossiers over homoseksuele asielzoekers zijn echter niet altijd gemakkelijk voor het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), de bevoegde instantie van de Belgische federale overheid. Zij worstelen met de moeilijke opdracht om dossier per dossier af te wegen op basis van bewijzen die vaak weinig concreet blijven.

De holebivereniging Cavaria startte deze zomer met ASSIST, een project dat zich specifiek richt op homoseksuele asielzoekers. “We richten ons op de professionelen die met de problematiek bezig zijn. We proberen de expertise van de holebiverenigingen over te brengen naar het beroepsveld. Daarnaast houden we ook de vinger aan de pols met de probleemgroep zelf. We doen veldwerk en houden contact,” legt projectmedewerker voor ASSIST Kenneth Mills uit. “ASSIST krijgt de ervaring en expertise door- gespeeld van WISH vzw, die tot

voor kort voltijs met de problematiek bezig was.”

DOODSTRAF

“De dossiers van asielzoekers met

gende” aspect moeilijk in te schatten,” voegt Mills toe. “In landen waar de doodstraf geldt, is dat duidelijk. Maar holebi's in andere landen leven vaak onder een even ern-

Naar schatting wordt een derde van de aanvragen goedgekeurd

een andere geaardheid zijn vaak heel moeilijk. Hoe bewijst iemand dat hij holebi is? Het wordt soms vergeleken met geloofsovertuiging. Hoe bewijst iemand namelijk zwart op wit dat hij gelovig is?” legt Mills uit. Naar schatting wordt een derde van de aanvragen goedgekeurd. De overige dossiers worden afgewezen bij gebrek aan duidelijkheid. “Een belangrijke indicatie kan zijn dat mensen in hun thuisland aangesloten zijn bij holebiorganisaties. Maar natuurlijk is het in vele landen een erg moeilijke kwestie om zich te *outen*, laat staan om dan nog voor zijn rechten op te komen.” “Daarbij valt ook het “levensbedrei-

stige druk of zelfs terreur.”

Wegens de grote grijze zone wordt deze vorm van asiel wel eens misbruikt. “Net zoals bij elke vorm van asiel zijn er legitieme en niet-legitieme aanvragen. Hier is het echter moeilijk om de twee te onderscheiden. Dat maakt het lastig voor legitieme asielzoekers om hun noodzaak te bewijzen en relatief makkelijk voor andere om dit argument aan te halen bij hun asielaanvraag.” Al deze beperkingen maken het een problematisch domein van asielbeleid, dat desondanks een van de belangrijkste blijft in de opvang van vluchtelingen wereldwijd.

“Het is heel moeilijk om homoseksualiteit te bewijzen”

veel van de vluchtelingen op basis van geaardheid uit Afrikaanse landen afkomstig zijn. Ook de Balkan

dere vluchteling die in het thuisland gevaar loopt in principe opvang aan in de ondertekenende lan-

iDosing | Onder digitale invloed

Vergeet de gehakte bananenschillen, lijmpotjes en alcoholstijfen! De nieuwste drug heet iDosing. Het enige wat je nodig hebt, is een koptelefoon en een donkere ruimte. Is het gewoon een grote klucht of wordt dit de nieuwste hype? Veto zoekt het voor uw welzijn uit!

JORIS HIMPENS |

Op het internet kan je tegenwoordig tracks, zogenaamde "iDoses", kopen voor enkele luttele euro's. Die tracks garanderen je de trip van je leven. Zo kan je bijvoorbeeld een iDose kopen die je hetzelfde effect belooft als 5 shotjes alcohol. Het klinkt onwaarschijnlijk, maar toch verkoopt het. Ook op YouTube vind je talrijke filmpjes waarbij je de effecten kunt zien bij personen tijdens hun trip. Woordvoer-

der van het Vlaams platform tegen drugs Mireille Vergucht sluit echter niet uit dat het één grote marketingstunt is.

BALANS

Hoe werkt iDosing nu precies? Het zijn eigenlijk binaural beats, een soort van elektronische geluiden die variëren met zeer hoge en lage tonen. Het verschil in geluid tussen elk oor helpt de mensen gerichte informatie te krijgen over de bron van het geluid. Maar als je met een koptelefoon luistert naar die geluiden voelt de gebruiker het aan als twee verschillende frequenties. De ene frequentie klinkt in het linker oor, de andere in het rechter oor. De hersenen zoeken dan gewoon een balans tussen die twee, met als effect dat je zogezegd high wordt.

"Veel onderzoek is er echter nog niet naar gebeurd," zegt Vergucht. "We moeten meer aan preventie doen en de mensen

waarschuwen. Dat is ook onze taak niet, het Vlaams platform tegen drugs moet gewoon waarschuwen voor de gevaren". Omdat er ook nog niet veel onderzoek naar gedaan is, zijn de risico's verbonden aan iDosing voorlopig onbekend. Gevaren zijn er voorlopig dus nog niet.

Toch nuanceert Vergucht dat: "Het kan een steppingstone-effect hebben. Dat wil zeggen dat als men in een roes kan geraken

Een grote trip naar de hel?

door iDosing, de opstap naar nieuwe roezen en andere drugs minder groot zou kunnen zijn".

Ook op de vraag of het verslavend zou werken is er niet direct een duidelijk ant-

woord voorhanden. "Als er zelfs tien jaar over gedaan moet worden om te weten of cannabis verslavend werkt, moet je zeker niet verwachten dat men dat nu al over iDosing zal weten," zegt Vergucht. Voorlopig zullen daarover ook weinig resultaten bekend gemaakt worden.

VERSLAVINGEN

Volgens Vergucht zouden de middelen beter worden ingezet voor de preventie van andere drugs, waarvan de schadelijke effecten wel gekend zijn. Het enige wat voor haar duidelijk is, is dat een roes niet goed is voor de hersenen. Dat opent alleen maar mogelijkheden naar andere verslavingen.

Is het fenomeen al deze heisa waard? Enkele onschuldige proefkonijnen offerden hun lichaam en kostbare tijd op voor de wetenschap. Na wat rondzoeken op YouTube komen we uit bij een filmpje genaamd *Gates of Hades*. De reacties op de clip spreken voor zich en beloven een grote trip naar de hel. "Ik geloof dat je ervoor moet open staan om er enig effect uit te halen," meent Frank, een moedige jongeman en proefpersoon van dienst. Hoofdtelefoon op, blinddoek aan en play!

De eerste minuten is er zo goed als niets te horen, uitgezonderd het geluid van een oude krakende radio. Maar na twee minuten openen de *Gates* met een zeer schel en irritant geluid dat zeker vijf minuten blijft doorgaan. "Het steeds luider wordende lawaai bezorgt je op dat moment niets anders dan hoofdpijn," analyseert Frank. De tonen veranderen, maar de eentonigheid blijft.

Andere filmpjes op YouTube tonen hoe mensen schreeuwend wakker worden of helemaal door elkaar beginnen te schudden. Hopen op soortgelijke reacties hielden we onze proefpersonen goed in de gaten. Helaas gebeurde er niets. Na een kleine tien minuten is de track ook gedaan en weet Frank te zeggen dat het enige wat hij er aan overhoudt verveling is. "Ik had meer behoefte om te slapen, dan de *Gates of Hades* binnen te gaan," reageert hij teleurgesteld.

iDosing geeft duidelijk niet de effecten die er beloofd worden. Misschien is het toch beter om de bananenschillen de volgende keer bij te houden?

"Fascinatie voor het aanraken"

In onze vrije tijd kijken wij graag naar beelden. Iconologen doen dat ook, al doen zij dat iets meer wetenschappelijk onderbouwd dan wij. Zij doen onderzoek naar de tradities van beelden. Iconologe en kunsthistorica professor Baert geeft toelichting.

RUBEN BRUYNNOEGHE & CHARLOTTE DE KONINCK |

Veto: Volgens Dan Brown is Maria Magdalena een prostituee. Wat zegt de wetenschap daarover?

Barbara Baert: «De perceptie die Dan Brown creëerde, is fictie. In de middeleeuwse bronnen wordt Maria Magdalena wel voorgesteld als een zondares, maar er wordt niet meteen gepreciseerd wat haar zonden waren.»

«De Maria Magdalena die we nu kennen, is eigenlijk een samenvloeiing van vier verschillende figuren uit de Bijbel. Zij is een bevoorrechte vrouw, want zij was de eerste die Christus mocht zien na zijn verrijzenis, al mocht ze hem niet aanraken. Van dat verhaal komt ook het citaat "noli me tangere", "raak me niet aan". Ook in de apocriefe literatuur, christelijke geschriften die niet in de Bijbel zijn opgenomen, is zij populair geworden. Daar vind je verhalen over haar boetedoening in een grot en

over hoe ze een ascetisch leven leidde in de Provence.»

«In de beeldende kunst kun je Maria Magdalena herkennen als een wat wulpsere vrouw met mooie lange haren. Die haren zijn belangrijk, omdat in één van de teksten van de Bijbel geschreven staat dat zij de voeten van Christus gewassen heeft met haar tranen en afgedroogd met haar haren. De spanning tussen aanraken en niet aanraken — kortom het lichamelijke — speelt een heel belangrijke rol bij de figuur van Maria Magdalena.»

NAAKT

Veto: Waren middeleeuwers preutser over hun lichaam dan wij, of klopt dat idee ook niet?

Baert: «Ik zou niet zeggen dat de middeleeuwse cultuur een preutse cultuur is. Het is wel zo dat je in de iconografie weinig voorstellingen hebt van naakt. We moeten wachten tot de renaissance voor het vrouwelijk naakt een autonoom genre wordt. Liever zou ik spreken

over een fascinatie voor het lichaam als drager van de vijf zintuigen.»

«Daarnaast was er ook de relatie tussen het lichaam en de reliekencultus. Hier wordt dus een fascinatie duidelijk voor het tactiele, het plastische, en dus ook voor het menselijk lichaam in zijn sterfelijkheid.»

Veto: Plastisch?

"Raak me niet aan"

Baert: «In de middeleeuwen probeerde men de hogere dogma's, de hogere gedachten, zo plastisch mogelijk voor te stellen. Op die manier krijg je vreemde verschijnselen zoals bijvoorbeeld beeldhouwwerken van Maria waarbij in de buik een luikje is gemaakt, dat geopend kan worden. Uit die buik kan dan een klein Jezusfiguurtje gehaald worden. Dat is een vrij plastisch voorstellen van een gedachte van de moeder Gods die het kind baart. Officiële instanties gingen daar vaak tegenin. Door die dogma's zo

plastisch weer te geven ging er heel wat subtiliteit verloren.»

«Daarnaast konden beelden ook performatief gebruikt worden. Bijvoorbeeld beelden van Jezus Christus met beweegbare armen. Die werden gebruikt in theatervoorstellingen. Met de armen langs het lichaam kon het beeld opgeborgen worden, bijvoorbeeld tijdens een stuk over de graflegging van Christus. Met gestrekte armen kon datzelfde beeld dan weer gebruikt worden bij scènes van de kruisiging. Die manier van omgaan met beelden komt in de gevarenzone van de zogenaamde idolatrie. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er al in de middeleeuwen protest tegen kwam. Onder andere de Reformatie verzette zich tegen zulke excessen.»

KRUIS

Veto: Het hoofd van Johannes de Doper op een schotel vinden we ook nogal plastisch.

Baert: «Inderdaad, ergens laat in de dertiende eeuw moet het verlangen gegroeid zijn om de zogenaamde *Johannes in disco* of *Johannesschotel*, het afgehakte hoofd van Johannes zoals dat in de

Bijbel wordt beschreven, als een artefact te produceren. Waarschijnlijk was dat onder invloed van de kruistochten waardoor er nieuwe relieken het Westen binnenkwamen. Eén van die relieken was de schedel van Johannes. We hebben het vermoeden dat de Johannesschotel de functie van de relieken moesten overnemen. In sommige van die Johannesschotels zitten overigens op hun beurt relieken verborgen. Het fenomeen was erg levendig rond 1300, maar verdween vanaf 1500 weer.»

«Een ander voorbeeld van zo'n belangrijke relik is het heilige kruis. Volgens de legende vond Helena, de moeder van Constantijn, de eerste christelijke keizer van het Romeinse Rijk, in de vierde eeuw het kruis van Christus terug. De impact van die legende was enorm. Dat zien we aan de verschillende muurschilderingen en miniaturen die aan het thema gewijd zijn. Er ontstond zelfs een hele handel in die relik. Vandaar ook de boutade van Erasmus dat wanneer we alle kruissplinters zouden verzamelen we geen kruis, maar een vloot zouden hebben.»

Op een Ander (2) | Laat echt 100 bloemen bloeien

De universiteit en haar studenten spelen een grote rol in het China van vandaag. Het land bloeit economisch als nooit tevoren, ondanks de financiële crisis. Op politiek vlak is het echter minder gesteld. Dat is al jaren zo. Daar kwamen studenten tegen in opstand, met als hoogtepunt de Tiananmenprotesten van 1989, die bloedig uit elkaar werden geslagen door de Chinese overheid. Meer dan één miljoen Chinese studenten protesteerden op het Plein van de Hemelse Vrede in Peking. Hoe staat het vandaag met het studenten- en universiteitsleven in China?

JENS CARDINAELS, LUCAS DE JONG & DAAN WAUTERS |

STUDEREN EN EMANCIPEREN IN CHINA

Voor Mao waren studenten en intellectuelen een elite waarvoor in het communisme geen plaats was. Hij sloot de universiteiten en gebruikte onderwijs enkel voor heropvoeding en politieke activering. Maar dat beleid werkte niet. Door een groeiende populatie ontstonden voedselproblemen. Om die op te lossen, was er te weinig expertise in het land.

Op die problemen kwam er in de jaren '70 een antwoord. Deng Xiaoping voerde de eenkindpolitiek in en kondigde een proces van modernisering aan, met als doel van China tegen de 21ste eeuw een grootmacht te maken. Daarbij speelden de heropende universiteiten een grote rol. Vandaag lijkt Xiaopings doel bereikt. Maar er is een contradictie: de liberale economie ontwikkelde zich op onliberale wijze. De universiteiten zijn dan ook geen onafhankelijke denktanks. "De invloed van de Chinese overheid op de universiteiten is verzwakt, maar nog altijd sterker dan we denken. Enerzijds oefent ze invloed uit via het bestuursstelsel, anderzijds doordat ze veel te zeggen heeft over de concrete levensstijl van mensen," legt hoogleraar Sinologie aan de faculteit Let-

teringen op ideologisch vlak." De partijcellen houden wekelijks vergaderingen waaraan de professoren moeten deelnemen. "Op die vergaderingen wordt een bepaald discours gevoerd. Bepaalde slogans — tifa's — worden er telkens weer herhaald. Een tifa die nu actueel is, is een harmonieuze samenleving. Naar zo'n samenleving wordt dan onderzoek gedaan," aldus Standaert. "De ideologie is altijd sluimerend aanwezig."

Wat als iemand van de universiteit toch kritiek heeft op die slogans? Standaert merkt op dat dat een effect kan hebben op je leven. "Je komt op een wachtlijst terecht als je een appartement of een kind wil. Aangezien er quota staan op het aantal kinderen, zal kritiek je niet omhoog helpen op die lijst. Lof voor de partij daarentegen wel."

TOELATINGSEXAMEN

De student lijkt minder van het overheidsbeleid te merken. Veel studenten zijn overigens lid van de partij. Dat kan van pas komen als je later in de politiek wil, maar je hebt ook een partijkaart nodig om lid te zijn van het overkoepelende Chinese studentenverbond. Dat verbond heeft een adviserende functie in onderwijszaken, al is een advies niet altijd even bindend. Het is echter de vraag of studenten niets anders aan hun hoofd hebben dan politiek engagement. "De gemiddelde student — of hij nu in België of China woont — voelt zich momenteel blijkbaar niet geroepen te protesteren, hoewel daar misschien wel genoeg redenen voor zijn," aldus Standaert.

Maar hoe kijken de Chinese studenten hier zelf tegenaan? De Chinese student-journalist Huang Xingrui vertelt iets over het studentenleven in China. "Alle Chinezen moeten een toelatingsexamen afleggen om te mogen studeren. Dat moet omdat het land zo'n grote bevolking heeft, waardoor er grote concurrentie heerst tussen Chinezen onderling. Daarom mogen enkel de besten naar de universiteit. Hoeveel mensen er naar de universiteit mogen gaan, beslist elke provincie voor zich.

Maar het is gewoon niet mogelijk om iedereen naar de universiteit te sturen. Dat zou te veel kosten."

Xingrui wijst erop dat Chinese studenten een rustig leven leiden, al hebben ze ook specifieke problemen. "Het is een

LAURENS CERULUS

beetje zoals in Vlaanderen: in de loop van het jaar studeer je niet veel en ga je vaak op café, maar als de examens er aankomen, begin je te studeren. Toch denk ik dat de druk hier veel hoger is dan aan de Chinese universiteit waaraan ik studeerde. De K.U.Leuven is namelijk internationaal gerenommeerd en daardoor wordt er meer van studenten verwacht." Wat wel voor problemen zorgt, is de huisvesting. "Ik heb weet van kamers, zo groot als een kot hier in Leuven, waar 8 mensen wonden. Een hele gang met telkens 1 kamer per 8 man, had slechts 2 toiletten!" Maar die situatie verbetert stilaan, aldus Xingrui.

Volgens de student valt de invloed die de overheid heeft op het onderwijs trouwens wel mee. "Natuurlijk betaalt de regering de instellingen, maar toch zijn ze vrij. Je kunt studeren wat je wil. Zo mogen Tibetanen gewoon Tibetaans studeren, hoewel de internationale media ons een ander beeld voorspiegelen." (dj & jc)

DE TIANANMENERFENIS

De Tiananmenprotesten werden door verschillende groepen georganiseerd, die hun leven ernstig aanzienlijk zagen veranderen. "Ook arbeiders namen er aan deel. De meeste actievoerders zijn nadien uitgeweken naar andere landen. Slechts en-

veau wel verschillende fracties binnen de Communistische Partij, maar dat is geen echte democratie."

De Chinese student Huang Xingrui benadrukt echter de invloed van de actie. "Sinds de protesten, is de overheid er zich van bewust dat de publieke opinie een gevaar kan zijn," zegt hij. "Op de verjaardag van de protesten, riep de docent ons samen. Iedereen wist waarom, maar er werd verbloemd over gepraat, omdat het zo'n gevoelig thema is." De docenten proberen de studenten er van te overtuigen geen domme dingen te doen. "Ze vertellen dat je een betere toekomst verkrijgt door onderwijs, niet door protesten."

ONDENKBAAR

Toch zijn er ook jongeren die niet of slechts vaag weten wat er die dag gebeurd is. Dat komt doordat er niet publiekelijk over gesproken mag worden. "Daar proberen dappere leraren soms verandering in te brengen door hun studenten op eigen risico meer info te geven," vertelt Xingrui. Volgens professor Pang kijkt de Chinese jeugd vooral naar de toekomst en willen ze carrière maken. "De jongeren hebben vandaag de dag ook geen last van de overheid,

kele zijn nog politiek actief, maar de meeste hebben achteraf hun politiek engagement afgezworen. De actievoerders zijn amper vervolgd, doordat de meesten van hen op tijd konden vluchten," vertelt professor in de Antropologie Ching Lin Pang, die zelf deelnam aan een protestactie ter ondersteuning van de Tiananmenprotesten.

EENPARTIJSTELSEL

Voor en na de protesten heerste er politieke spanning, maar politieke verandering kwam er niet. De protesterende studenten maakten deel uit van de eerste generatie die in een welvarend China opgroeiden. "Dat kwam door het hervormingsbeleid van Deng Xiaoping. Hij was op economisch vlak erg modern, maar op politiek vlak was hij conservatief. Hij was bijvoorbeeld een voorstander van het eenpartijstelsel en veroordeelde Westerse idealen zoals de democratie," legt Pang uit. De politieke gevolgen van de actie waren klein. "China is vandaag nog steeds totalitair. Er zijn nu op gemeentelijk ni-

"Zolang het niet over China gaat, mag je alles zeggen"

tenzij ze op politiek vlak extreem stelling nemen."

Hoe zit het vandaag de dag met studentenprotest? Volgens Xingrui wordt er nog geprotesteerd: "Maar niet tegen China. Zolang het niet over China gaat, mag je alles zeggen." Volgens Pang is er nadien geen gelijkaardig protest meer geweest. "Een herdenking van Tiananmen is al ondenkbaar, laat staan een soortgelijk protest." (dj & jc)

"Enkel de besten mogen naar de universiteit"

teren Nicolas Standaert uit. Zo valt er op te merken dat de financiering via de overheid loopt.

TIFA

Het bestuursstelsel bestaat uit twee entiteiten. "Je hebt een executieve, die vergelijkbaar is met de bestuursstructuur binnen de K.U.Leuven. Maar elk lid van die executieve heeft iemand naast zich staan die tot de Communistische Partij behoort. Die partijleden vormen een eigen, maar soortgelijke structuur. Zij geven de universiteit

Verenigde studenten in het Verenigd Koninkrijk

Het Verenigd Koninkrijk werd vorige week woensdag overspoeld door verontwaardigde studenten. Aanleiding was de aangekondigde besparingen voor het Britse onderwijssysteem. Een asociale maatregel, schreeuwde het onderwijsveld.

LAURENS CERULUS |

Op woensdag 10 november kwamen tot 52.000 studenten samen in Londen. Dat was aanzienlijk meer dan aanvankelijk verwacht werd. De Britse *bobby's* waren dan ook zwaar ondervetegenwoordigd in vergelijking met de boze studenten. Er viel heel wat materiële schade te noteren toen de studenten het hoofdkwartier van de

Conservatieve partij bestormden.

De voorgestelde hervormingen houden in dat onderwijsinstellingen tot 9.000 pond (10.610 euro) per jaar kunnen vragen als inschrijvingsgeld. De studenten zouden die bedragen aanvankelijk mogen lenen van de overheid, om ze na hun studies terug te betalen. De Liberaal-Democraten van vicepremier Nick Clegg liggen zwaar onder vuur in dit dossier. Zaterdag lekten documenten uit die aantonen dat Cleggs partij nog voor de verkiezingen de onderwijsbesparingen al had aanvaard, terwijl Clegg in volle campagne meermaals dure uitspraken deed over het afschaffen van de inschrijvingsgelden.

De National Union of Students (NUS) publiceerde een dankbetuiging aan alle

"I know a bad cut when I see one"

PLAKKAAT STUDENT IN DOKTERSOUTFIT

"University student or drug dealer. It's your choice"

PLAKKAAT ZWARTE STUDENT

aanwezigen, maar veroordeelde ook officieel de gewelddadigheden. Door verschillende prominente studentenverteenwoordigers en sympathisanten werden de gebeurtenissen dan weer afgedaan als logische gevolgen van de massale woede.

MOBILISEREN

Ondertussen neemt het protest in het Verenigd Koninkrijk niet af. De NUS kondigde een nieuwe dag van acties aan op 24 november. Of de studenten de besparingsplannen kunnen neerhalen, is nog maar de vraag. Wel toont de studentengemeenschap aan dat ze in staat is om te mobiliseren en wijst publieke steun erop dat ze met hun argumenten ook sterk in hun schoenen staan. Belangrijker dan spierballenvertoon, dus.

Groot Dictee der Leuvense studenten

In onze jeugdige overmoed zijn wij studenten niet te beroerd om af en toe eens de uitdaging met onszelf aan te gaan. In dit geval ging het om de vraag: "Hoe hoog is mijn spellingsniveau in het algemeen en op het vlak van venijnige instinkers in het bijzonder?" Het Groot Dictee der Leuvense Studenten beloofde ons een avondvullend programma dat om een Engels woord of neologisme meer of minder niet verlegen zat.

ELINE VAN ELDERE |

Die maandagavond 8 november kondigde zich aan als een guur neerslagje van wat wij in het vakjargon een "koude herfstavond" plegen te noemen. Huiverend parkeerden wij ons rijwiel voor de PDS-aula, het strijdtoneel van de erezaak die wij zouden beslechten.

Een kleine 150 gegadigden hadden zich reeds in de zaal verzameld, popelend om hun spelkennis op een lekker ouderwets stuk papier bot te vieren. Gastheer van dienst was Kevin Major, u welbekend als stem van het VRT-radioprogramma en wie weet ook van zijn dj-activiteiten. Er werd ons examen-gewijs verzocht om telkens een stoeltje tussen te laten, want o wee als er gespiekt zou worden! Wij, als nobele martelaars in de strijd voor een correcte spelling, zouden ons blazoen echter nooit door zo'n smet laten ontseries. Liever braken wij ons het hoofd over zinnen waarin combinaties als "ravissante allumeuse", "gelagzaal uit Duizend-eneen-nacht" en "pin-upbarbiepop" het mooie weer maakten.

INCESTUEUS

De tekst zelf gewaagde van een uit

de hand gelopen feestje in — waar anders — The Seven Oaks. Let u trouwens vooral op het lidwoord, dat immers ook in het Engels geschreven diende te worden, om het volledige punt in de wacht te slepen. Verderop in de tekst konden we — zij het met enige moeite — zowaar het relaas van een incestueuze onenightstand ontwaren. Ontwaren, want door de bomen van de breedsprakerige tekst konden we met moeite de verhaallijn, laat staan het bos, zien.

Na het voorlezen van de tekst en alle aparte zinsneden werden er nog enkele onduidelijkheden opnieuw herhaald voor mensen die in al hun schrijfbra-nie bepaalde passages niet ont-houden hadden. Schande! Wij wilden immers ook nog wel proberen te ontfutselen hoe je nu precies "milkshakeje" of, godbetert, "jus d'orangeje" schrijft. Niets van dat alles echter voor deze koene strijdster. Mooi binnen de tijd overhandigden wij onze volgekraabde blaadjes aan de bevallige LOKO-medewerkster die ons daartoe verzocht.

De huidige Millennium-generatie is volgens bepaalde media

CHRISTOPH MEUSEN

Spellingmartelaars

geen twintig minuten lang meer te boeien, maar hier bleek toch het tegendeel: op het puntje van onze stoel zaten we vol spanning iedere klank die nog maar uit Kevins mond ontsnapte, af te wachten. Medeschrijfster van de tekst, assistente Els Hendrickx had ons al gewaarschuwd: "Het zal niet gemakkelijk zijn." Ook Kevin Major had een kluit aan de tekst: woorden als "goochemerd" ontlokten bij hem bij wijlen toch een enkele West-

Vlaamse klankverwarring.

PORNOMAN

Terwijl onze eigenste Vetokompanen zich tijdens de pauze over de honderden spelfouten bogen op zoek naar de winnaar, werd de zaal geëntertand door een groepje dat zich Jochen en De Ego's noemt. Met pittoreske songs als "Pornoman", dat voor de gelegenheid in een Depeche Modekleedje was gestoken, deden deze barden een gooi

naar de gunst van het publiek, die ze, aan het applaus te horen, waarschijnlijk ook verdienden.

Tim Van Der Heyden schreef de eindoverwinning op zijn naam. Wij eindigden met onze 36 fouten net buiten de top 20. Geen man overboord, de teller voor het hoogste aantal gemaakte fouten is — om het met de woorden van onze redactiesecretaris te zeggen — blijven hangen op niet minder dan het magische getal 98.

How to? (4) | Debatteren kan je leren

In deze reeks pogen we tweewekelijks van onze lezers betere studenten te maken, voor zover dat nog mogelijk is. Zo kunnen wij een aardig stukje schrijven, maar verbaal schieten wij soms schromelijk tekort. Ter zelfverbetering mochten we op consultatie bij professor Lieve De Wachter, die in de Faculteiten Sociale Wetenschappen en Letteren aspecten van het argumenteren en debatteren doceert.

GEERT JANSSEN |

Veto: Kan iedereen leren debatteren?

Lieve De Wachter: «Zoals bij alles zijn er mensen die er talent voor hebben, die van nature gemakkelijk spreken. Als je heel schuchter bent, is het niet makkelijk, maar iedereen kan de vaardigheid onder de knie krijgen. Leren spreken heeft veel te maken met angsten opzij leggen. Vlaamse studenten focussen teveel op wat ze denken niet te kunnen.»

«Goed spreken bestaat enerzijds uit inhoudelijk juist argumenteren en anderzijds retorisch spreken. In het beste geval gaan ze samen en versterken ze elkaar. Maar soms zie

hun verhaal te weinig over naar hun publiek.»

«Qua opbouw is er bijvoorbeeld de regel van drie. Iemand als Bart De Wever heeft dat heel goed door. Hij spreekt vaak met drie argumenten en brengt heel goed structuur aan in wat hij zegt. Tien puntjes is te veel voor een publiek. Denk aan je doelpubliek: wat wil ik overbrengen? Welk belang heeft het voor de luisteraars?»

«Inhoudelijk moet een argumentatie deugdelijk zijn, logisch, ze moet kloppen. Maar in de praktijk — in de politiek en de rechtsspraak — zie je vaak dat mensen juist scoren met drogredenen. Emotionele argumenten, onjuiste vergelijkingen. De media

nocide en moord. Het is moeilijk voor een ongetraind publiek om dat te doorzien.»

HOUTERIG

Veto: Is logisch argumenteren verzoenbaar met een ideologisch vertrekpunt?

De Wachter: «Emotionele betrokkenheid is een goed uitgangspunt om overtuigend te spreken. Je moet wel leren wat je voelt ook te onderbouwen met rationele elementen. Bart De Wever grasduint in de geschiedenis om de zaak, waar hij emotioneel bij betrokken is, te ondersteunen. Daar moet je natuurlijk ook mee opletten: een historisch argument is niet altijd overdraagbaar naar vandaag.»

Veto: Mondelinge examens lijken ons een fluitje van een cent als je het debatteren een beetje onder de knie hebt.

De Wachter: «Tuurlijk. Je doorziet de psychologie van andere mensen. Bij alle mondelinge handelingen zal dat jou voordeel opleveren: in examens, maar ook bij vergaderingen.»

hij sprak. Hij was houderig en had moeite met zijn non-verbale communicatie. Toen hij rond *An inconvenient truth* honderden presentaties had gegeven, zei hij: "Als ik destijds de presentatievaardigheden had gehad die ik nu heb, dan zat ik in mijn tweede termijn als president.»

VERPLETTEREND

Veto: Welke vaderlandse politici zijn goede sprekers?

De Wachter: «Bart De Wever is een zeer goede spreker. Een goede debater ook. Alleen spreekt hij soms ontzettend snel waardoor zijn pointes verloren gaan. Hij zou gebaat zijn met meer pauzes. Maar hij slaagt er met retoriek, inhoudelijke argumenten en Latijnse uitdrukkingen in indruk te maken. Hij is een pletwals als hij spreekt.»

«Frank Vandenbroucke argumenteert goed, maar heeft de neiging om zeer veel details aan te halen. Een goede debater weet dat je om overtuigend over te komen, je moet beperken tot de essentie. Zelfs een geoeffend publiek haakt af bij te veel details.»

Veto: Wat ons naadloos bij Steve Stevaert brengt.

De Wachter: «Stevaert is expert in het goed verpakken en eenvoudig overbrengen van een moeilijke boodschap. Stevaert heeft gescoord met het versimpelen van argumenten. Soms bijna populistisch. Ik toon de studenten altijd voorbeelden van hem om het onderscheid tussen argumenten en drogredenen duidelijk te maken.»

Veto: Filip De Winter?

De Wachter: «De Winter spreekt altijd overtuigend voor zijn eigen achterband omdat zijn boodschap ongenueanceerd is. Maar hij kan ook genuanceerd zijn, in *Ter Zake*, bijvoorbeeld. Ik zou hem niet als een groot spreker zien. Hij tapt altijd uit hetzelfde vaatje.»

“Bart De Wever is een pletwals als hij spreekt”

je ook mensen die heel goed kunnen spreken, onzin vertellen.»

«Het retorisch spreken bestaat uit een aantal aspecten. Dingen herhalen, soms zelfs kleine stukjes van een zin. Of pauzes inlassen: durven te pauzeren als je dingen wil beklemtonen. Barack Obama deed dat heel goed in zijn overwinningsspeech. Obama is een schoolvoorbeeld van een klassieke manier van spreken die aangepast is aan de moderne tijd. De pauzes die hij inlast zijn zo mogelijk nog meer betekenisvol dan wat hij zegt. Veel studenten durven dat niet. Middelbare scholen stimuleren soms een cultuur waarin je je verhaal van buiten moet kennen. Mensen brengen

doen vaak aan een soort *jumping to conclusions*, wat ook een vorm van drogredenen is. De strijd om de primeur speelt daar zeker in mee. Verder kan je ook doen alsof iets een zwart-witgenstelling is terwijl de waarheid in het midden ligt.»

Veto: Dat doet onvermijdelijk aan De Wever en Elio Di Rupo denken.

De Wachter: «Elk debat in *De zevende dag* zou ik kunnen gebruiken in mijn colleges om goede argumenten en drogredenen te illustreren. In het proces rond de parachutemoord vergeleek Jef Vermassen het make-uptasje met een trofee uit het conflict tussen de Hutu's en de Tutsi's. Die vergelijking deugde niet: ze suggereerde ge-

Veto: In de Verenigde Staten was er tijdens de presidentsverkiezingen van 1960 een debat tussen John Fitzgerald Kennedy en Richard Milhouse Nixon. Wie via tv volgde, werd overtuigd door Kennedy, wie via de radio luisterde door Nixon.

De Wachter: «Dat is het aspect van non-verbale communicatie. In een debat of in een pleidooi of op een vergadering is je non-verbale communicatie even belangrijk als wat je zegt en hoe je het zegt. Sommige mensen komen goed over op de radio omdat hun verbale communicatie goed is.»

«Al Gore is een goed voorbeeld. Toen hij in 2000 presidentenkandidaat was, kwam hij niet goed over. Hij staarde terwijl

Slaapproblemen bij studenten

Afgepeigerd door ons drukke nachtleven slepen wij ons van dutje tot dutje door de Leuvense straten. Slapen, dat doen we wel als we dood zijn. Kampen veel studenten met slaapproblemen? We vroegen het aan psycholoog Liesbet Van Houdenhove en Annelore Roose van het Leuvense Universitair Centrum voor Slaap- en Waakstoornissen.

GEERT JANSSEN |

Liesbet Van Houdenhove: «Eén op tien mensen slaapt slecht, dat is veel. Eén op drie slaapt zelfs regelmatig slecht. Vaak treden slaapproblemen bij studenten voor het eerst op tijdens de examens. Maar ook breiden slaapproblemen zich uit tot buiten de examenperiodes.»

Annelore Roose: «Slaapproblemen worden vaak uitgelokt door een externe factor: stress, examens of een overlijden. In meer dan 50 procent van de gevallen is er echt sprake van een angststoornis of een depressie. Maar soms is er voor de slapeloosheid helemaal geen psychische oorzaak. Eens mensen slecht slapen, ontwikkelen ze gewoontes om beter om te gaan met het

grosso modo onder te verdelen zijn in drie groepen. Insomnia's zijn in- en doorslaapproblemen. Parasomnia's zijn vreemde gedragingen in de slaap: slaapwandelen, tandknarsen, paniekaanvallen of nachtmerries. Hypersomnia's zijn gevallen van te veel slapen. In ons slaaplabo kunnen mensen die last hebben van zulke kwalen, terecht voor diagnose en behandeling.»

SLAAPCYCLUS

Veto: *Wat gebeurt er precies tijdens de slaap?*

Van Houdenhove: «Mensen denken vaak dat alles stilvalt tijdens de slaap, maar er gebeurt heel wat. Elke nacht gaan we door 4 à 5 slaapcycli, bestaande uit 5 stadia. Heel veel weten we nog niet over de functie van slaap, maar algemeen wordt aange-

zwangere vrouw meer diepe slaap heeft omdat ze meer weefsel moet opbouwen. Iemand met een trauma zal meer droomslaap hebben waarin vaak nachtmerries optreden.»

Veto: *Er is ons altijd gezegd dat een goede nachtrust uit acht uur slaap bestaat.*

Roose: «Er is geen gouden standaard voor iedereen, sommige mensen hebben met zes uur zeker genoeg. Patiënten komen vaak naar hier met de foute opvatting dat ze acht uur moeten slapen. Het belangrijkste is dat ze overdag functioneren.»

Van Houdenhove: «De kwaliteit van de slaap is belangrijker dan de kwantiteit. Als je tien uur slaapt, maar nooit diep, ben je meer vermoeid dan iemand die weinig slaapt, maar wel diep. Er zijn kortslapers en langslapers. Iedereen moet voor zichzelf uitmaken met hoeveel slaap hij kan functioneren.»

SLAAPRUIMTE

Veto: *Zijn studenten een risicogroep?*

Van Houdenhove: «Het is om te beginnen een probleem dat op een kot de leefruimte en de slaapruiimte niet gescheiden zijn. Soms raden we patiënten aan een paravent tussen hun bed en de rest te zetten.»

Roose: «Slechte gewoontes houden slaapproblemen in stand. Te vroeg of te laat gaan sla-

pen, lang uitslapen en middagdutjes zetten het slaapritme onder druk. Bovendien gebruiken studenten hun bed voor meer dan enkel slapen en seks: tv kijken en cursussen blokken. Zo verdwijnt de associatie tussen het bed en het slapen.»

Van Houdenhove: «Ook het gebruik van al-

“Middagdutjes zetten het slaapritme onder druk”

“De droomslaap bouwt de mentale weerbaarheid op”

slaapprobleem. Denk maar aan veel koffie drinken, dutjes doen, lezen in bed. We zien dan dat die gewoontes het slaapprobleem in stand houden, terwijl de oorspronkelijke stressfactor al lang voorbij is.»

Van Houdenhove: «Er zijn meer dan honderd verschillende slaapproblemen, die

nomen dat de diepe slaap verantwoordelijk is voor fysiek herstel. Het groeihormoon piekt dan en stimuleert weefselopbouw en fysieke recuperatie. De droomslaap dient dan weer om de mentale weerbaarheid op te bouwen. Ook geheugen- en leerprocessen vinden dan plaats. We zien dat een

cohol en drugs is nefast voor de slaap. Marihuana helpt om rustig te worden en in slaap te vallen, maar op termijn is het zeer schadelijk voor de kwaliteit van de slaap.»

Veto: *Wat met cafeïne?*

Van Houdenhove: «Koffie en Red Bull geven wel even een kick, maar daarna voel je je des te futlozer. Er zijn natuurlijk mensen die daar geen last van hebben. Ik ben zelf echt cafeïnegevoelig. Zelfs één kop koffie kan impact hebben op de slaapkwaliteit. Cafeïne is bovendien ook verslavend.»

Veto: *Kunnen jullie alle slaapproblemen oplossen?*

Van Houdenhove: «Het slaagpercentage van onze behandeling voor slapeloosheid ligt rond de 80 procent. Dat is redelijk hoog, maar natuurlijk worden niet al onze patiënten echte langslapers. Wij richten ons op een slaapefficiëntie van 85 procent. Dat wil zeggen dat je 85 procent van de tijd dat je in bed ligt ook effectief slaapt.»

Hulp nodig? 016 34 25 22!

Fakbarsteward | Puberende meisjes & halfzatte mensen trotseren

De koude novemberlucht. Een rokerige en van alcohol dampende walm die je overvalt. Tegenover fakbarstewards en hun hondensjob om die kwajongens van studenten in toom te houden voelen wij een empathie die met geen alcohol te bekampen valt. Daarom wijden we er een artikeltje aan. Fakbarstewards. Wat doen ze? Wat drijft hen?

PIETER HAECK |

Fakbarsteward zijn. Wij zouden niet weten hoe er aan te beginnen. Als zo'n halfzatte man ons benadert met wat verwenningen hier en wat krachtpatsen daar, zijn wij niet de dapperste van de groep. Wie zich wel dapper genoeg voelt om de koude, allerlei puberende meisjes en halfzatte mensen te trotseren, kan zich altijd aan een opleiding onderwerpen. Die wordt georganiseerd door een samenwerking van de fakbars en Politie Leuven.

Uit wat bestaat zo'n opleiding? Zeg het eens, Politie Leuven? “Zo'n sessie is vooral gericht op het omgaan met de verschillende soorten agressie. We leren de stewards in spe verschillende soorten agressie kennen, maar confronteren hen daar ook mee,” aldus studenteninspecteur van Politie Leuven Nick Vanden Bussche. Heerlijk lijkt ons dat, zo *real* geconfronteerd worden met agressie.

“We huren een professioneel acteur in die verschillende situaties simuleert: eentje waarbij hij nog een laatste pint wil, eentje waarbij hij agressief wordt. Dan moet een steward in spe ingrijpen.” Bovendien blijkt een steward tijdens het echte werk, tegen alle verwachtingen in, niet echt het mikpunt van agressieve incidenten te zijn. Het enige incident dat ons bereikte, was dat van een vrouwelijke steward die het luchtruim mocht verkennen toen ze werd opgetild door een zat en opdringerig clubje mannelijk geweld.

POLITIONEEL

Fijn. Volgend jaar volgen wij ook vast wel eens die opleiding. Wij wilden altijd al weten hoe je een vastberaden man die nog naar een pintje snakt resoluut de deur kunt wijzen. De deur wijzen, is trouwens één van de weinige bevoegdheden waarover de steward kan beschikken. Dat ligt in de lijn van zijn status, waar wij na ons gesprek met de *flikken* serieus over verbaasd waren.

“Het is inderdaad zo dat iemand de deur wijzen het enige bevel is dat een steward kan uitspreken, aangezien de steward de fakbar vertegenwoordigt. Hij heeft geen politionele bevoegdheid, waardoor hij geen enkele dwingende actie mag uitvoeren,” vertelt Vanden Bussche. Wij trekken even onze

Iemand de deur wijzen is het enige dat een steward mag

wenkbrauw in een kramp, want wij weten niet of er in halfzatte toestand geluisterd wordt naar een man in een rood vestje die met smekende stem vraagt de fakbar te verlaten.

“Ik denk dat het inzetten van stewards toch enige indruk nalaat. De politie biedt actieve ondersteuning aan de stewards, door regelmatig met de stewards een praatje te maken en hen zo in hun status te bevestigen.” En ook wij met ons mierenverstand begrijpen nog wel dat een man die naar een pintje in de fak snakt, serieus zijn pad gekruist ziet door een

besliste en overrijverige steward.

Soms is *trop* helaas ook wel te veel en staan de stewards machteloos. Zo bleek vooral de eerste week de ingezette fakbarstewards te overdonderen. Een steward van Politika Kaffee getuigt: “De eerste donderdag, tijdens het Studentenwelkom, was de Tiensestraat niet te overzien. Blank van het volk. Op dat moment kan je met zijn tweeën weinig doen en moet je de politie bellen.” En komen die dan snel? “Ja hoor.”

De wulpse plekjes van het verborgen Leuven

SOPHIE VERREYKEN

1. RAMBERGPARK

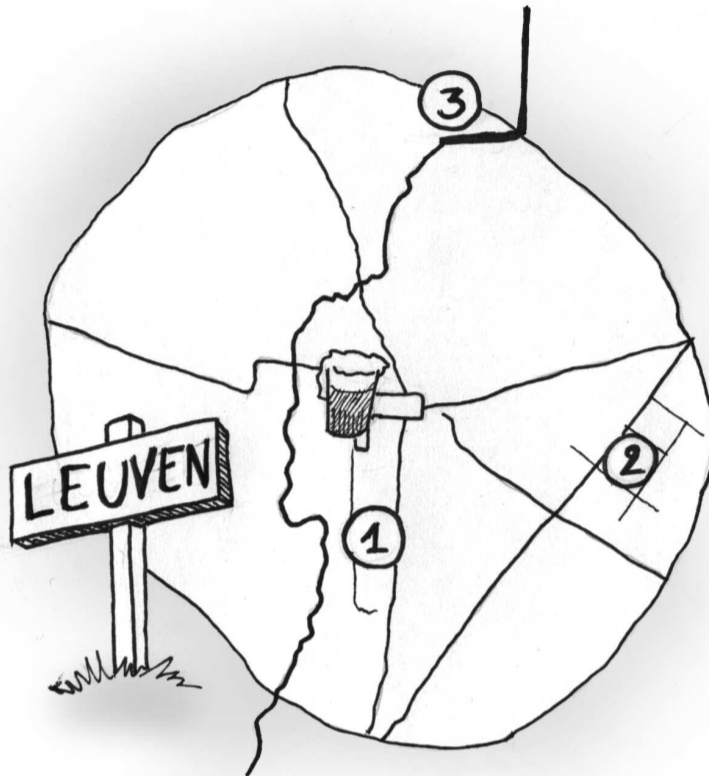
Tussen de Naamsestraat en de Schapenstraat verschuilt zich het Rambergpark. Omsloten door gebouwen ligt een goed onderhouden park, groter dan je op het eerste gezicht zou denken. Zelfs onder de scholieren van de buurt is dit parkje weinig bekend. Een van de ingangen vind je op de Ramberg, een kleiner straatje van het Pater Damiaanplein dat omhoog loopt. Via een zwart smeedijzeren hek geraak je op een grasveld met grote bomen en dichte struikpartijen.

Het hoogteverschil tussen de Naamsestraat en de Schapenstraat wordt beneden in het park met trapjes overbrugd. Het ontbreken van banken of speeltuigen geeft het geheel eerder het allure van een avontuurlijke tuin, dan van een overzichtelijk stadspark. Aan de kant van de Naamsestraat bevindt zich een brugachtig boogje, waarvan men zegt dat koppeltjes die eronder door lopen verondersteld worden elkaar te kussen.

Beklim de Ramberg vanop het Damiaanplein. Op uw rechterkant doemt een magistrale poort op na enkele tientallen meters. Neem een picknicklakentje mee.

Elke student voelt zich ongetwijfeld een rasechte Leuenaar wanneer hij zondagavond de vertrouwde Bondgenotenlaan afloopt. Maar er zijn zoveel kantjes en hoekjes waar geen student ooit komt, tenzij hij is ingewijd door wat inheemse kenners. Wij trokken op pad en zochten naar geheime paradijsjes. Welkom in de achterkant van Leuven.

ALEXANDER CORNET, ELISABETH DE SCHUTTER & PIETER HAECK |

SOPHIE VERREYKEN

3. DE SILO'S

Dichtbij de Vaartkom vind je de oude graanopslagplaatsen van AB InBev. Enorme kokers die je waarschijnlijk wel al eens hebt weten te spotten in de skyline van Leuven, maar nog nooit hebt kunnen bezoeken. Wie de plek wel al heeft ontdekt, merkt onmiddellijk dat het gebouw, ondanks zijn afgeleefd uitzicht, toch nog een zeer bruisende plek is. Graffiti en andere verfmengsels staan er op de muren en de ramen die je op die manier het meest verbluffende en gekleurde uitzicht geven op Leuven.

Wie deze plek wil beleven als een plaats waar alles kan, als een reïncarnatie van de peis en vree uit de vroegere jaren van de Leuvense bakermat, moet zich haasten. Het gebouw maakt deel uit van een breder stadsvernieuwingsproject dat tegen 2014 voor de silo's al serieuze gevolgen zal hebben. Een zogenaamd belevingshotel, silo-lofts, een leescafé: alle staan ze klaar om een nu nog charmante plek van de kaart te vegen.

Rij de Vaartstraat door tot je aan de stijgers van de Vaart kom. Trek je broek uit en zwem naar de overkant. Kraak een pand.

MICHEL FEYS

2. TUIN DE WALQUE

Tuin de Walque is een binnenpark. Een blauw hek wacht je op en daarachter bevindt zich een grasmat met de oppervlakte van een klein voetbalveld. Ondanks de omliggende huizen is dit een heel rustig plekje. Er is een pad aangelegd dat ongeveer het hele terrein omringt. Daarnaast staan een aantal banken die tijdens het schooljaar niet zelden worden ingenomen door jongeren uit het nabijgelegen Koninklijk Atheneum.

Voor de kindjes uit de buurt staan er twee schommels en een wip. In de andere hoek van de tuin vind je een basketbalveldje en een petanquebaan, die tijdens het schooljaar eveneens door scholieren worden bezet. Zelf hebben wij er menig wedstrijdje in ons voordeel beslecht. Het park werd nog geen tien jaar geleden aangelegd, voorheen was de tuin geheel verwilderd.

Koppeltjes die onder de brug door lopen, worden verondersteld elkaar te kussen

Neem halfweg in de Nobelstraat een gangetje, onder een gebouw, richting noordwesten. Don't do drugs.

Banksy @ ZED | Since when did beauty became so goddamn ugly?

Wat is kunst? Het is een vraag die we ons allemaal al hebben gesteld. De een al wat uitvoeriger dan de ander. Het is tevens zo'n vraag die niet beantwoord hoeft te worden. Het intrinsiek interessante ligt in de zoektocht naar het antwoord, niet in het beantwoorden. Kunstcentrum STUK in Leuven had dat reeds langer begrepen en staat ons uitstekend bij in onze zoektocht. Haar bioscoopdivisie Cinema ZED heeft deze maand als thema "Wat is kunst?". Omdat wij nu eindelijk eens de kever op het Ladeuzeplein wilden begrijpen, gingen wij gretig in op die vraag, met Cinema ZED als onze gids.

MICHAËL CLOOTS |

Het eerste wat we leerden is dat openheid van geest noodzakelijk is om de reis ten volle te kunnen beleven. "Wij zijn een experimenteel kunstencentrum," zegt Johan Van Schaeren, Algemeen Coördinator van Cinema ZED. "Wij zijn dan ook de eerste om toe te geven dat er af en toe een misser zit in onze programmaties. Dat is net eigen aan

experimenteren." Het moet gezegd dat er daardoor al enkele pareltjes van theater en film ons te beurt vielen. "Wij willen voornamelijk leuke films aanbieden aan het publiek," zegt programmacoördinator van Cinema ZED Frank Moens. "Het is niet zo dat we eerst een thema kiezen en vervolgens films selecteren. We kiezen gewoon leuke films. En deze maand kaderen die perfect in de vraag "Wat is kunst?"

We verkenden voor u twee topers uit het assortiment. De film (*Untitled*) vat het thema goed samen: een kritische en vooral komische kijk op wat hot is en wat not is in de moderne kunstwereld. De experimentele muzikant die harmonie een kapitalistische plot vindt om piano's te verkopen, wordt helaas niet begrepen door zijn medemens, de idioten. Zijn argumentatie voor een dergelijk innovatief genre is echter een verrassend aanvaardbaar antwoord op de toch wel terecht kritiek, "since when did beauty became so goddamn ugly?"

STREET ARTIST

De tweede film is een documentaire die helaas nog even ongrijpbaar is als de persoon waarover hij gaat, namelijk de beruchte graffitiartiest Banksy. Hij gaat op 24 november in

première in STUK. Hoewel het niet moeilijk was om van de eerste film te genieten, kan dat niet zonder nuance over de tweede film gezegd worden. Het is zonder twijfel een

De critici houden van hem, zijn vrienden niet meer

meer nuchtere blik op de wereld van de moderne kunst. De zonderlinge amateur, Thierry Guetta, komt na jaren van verafgoding zijn idool, de mysterieuze graffitikunstenaar Banksy, tegen en filmt hem uitvoerig. Banksy neemt dan zijn videobeelden over en stuurt hem de laan uit met de raad zelf een *street artist* te worden. Initieel bedoeld als bezigheidstherapie, legt die raad

Guetta geen windeieren. Met een arbeidsproces dat volgens zijn "collega's" niet strookt met de underground scene van deze illegale kunst, breekt Guetta door als kun-

stenaar, en steekt hij zijn leermeesters ver voorbij. De film stemt tot nadenken over hoe iemand een succesvol kunstenaar wordt, en op welke grond grof geld wordt neergegeld voor kunst. De critici houden van hem, zijn vrienden niet meer. En centraal daarin staat wat iemand onder de term "kunst" verstaat. *De gustibus et coloribus non disputandum est.*

Arne Vanhaecke

“Ik smijt mijn eigen ruiten in”

Zelf kijken we al vijf jaar nauwelijks nog televisie, maar u bent misschien een groot fan van “Zo is er maar één”. In dat geval hebt u al kennisgemaakt met Arne Vanhaecke. Deze vrolijke spring-in-t-veld hupte vorige woensdag wild rond in Fakbar Letteren. Reclame maken, heet dat dan.

GEERT JANSSEN |

Veto: Content?

Arne Vanhaecke: «'t Was heel tof, we hebben veel positieve reacties gekregen. Deze promo-optredens zijn elke keer anders van opstelling omdat niet iedereen van de band er altijd bij is. De drummer speelt nog in drie andere bands, hij was er in Leuven niet bij.»

«Op het podium kruip ik in een rol. Ik heb de micro en het publiek moet luisteren. Maar ik heb ook de neiging om mijn eigen ruiten in te smijten. Ik zever er veel bij ter plekke. Dat houdt het leuk voor ons en ik denk dat het publiek dat ook wel apprecieert.»

Veto: Het was in ieder geval een heel druk half uurtje.

Vanhaecke: «Ik heb geen adhd maar die opmerking krijg ik wel vaak. Ook bij mijn televisiewerk.

Het is wel een fijne job.»

Veto: Je liedjes zijn opvallend anekdotisch.

Vanhaecke: «Het zijn dingen die ik heb meegemaakt, maar ik zet een masker op in mijn liedjes. Ik stel mij niet graag kwetsbaar op. Ik vergroot de dingen uit en probeer ze poëtisch voor te stellen. Er is geen romantiek gemoeid met het oppikken van een dronken breezerslet, maar in *Dronken romantiek* stel ik het wel zo voor.»

CABARET

Veto: Koos je de liedjes die je coverde in “Zo is er maar één” zelf of waren die opgelegd?

Vanhaecke: «Je mag zelf kiezen, maar de superpopulaire wil natuurlijk niet iedereen. De allereerste keer van Rita Deneve was niet mijn keuze, maar ik heb er een rockabillyversie van gemaakt en dat werkte

Vanhaecke: «Ik heb wel serieuze liedjes, maar die spelen we nu niet. In cafés is het zo al moeilijk om de aandacht van het publiek vast te houden. Niets zo pijnlijk als iets *from the heart* spelen terwijl iemand luidop drank bestelt.»

Veto: Wordt u vaak vergeleken met andere Nederlandstalige artiesten?

Vanhaecke: «In het Nederlands word je snel vastgepind. Bart Peeters wordt genoemd vanwege het adhd-gehalte. Clouseau is ook al genoemd, maar dat klopt volgens mij niet.»

Veto: De teksten deden ons een beetje aan *De Mens denken*.

Vanhaecke: «Het grappige is dat ik vooral veel naar Gorki heb geluisterd. Ik ben gitaar beginnen spelen omdat ik heel erg opkijk naar Luc De Vos. Later heb ik wel naar De Mens geluisterd, heel toffe teksten.»

VOL

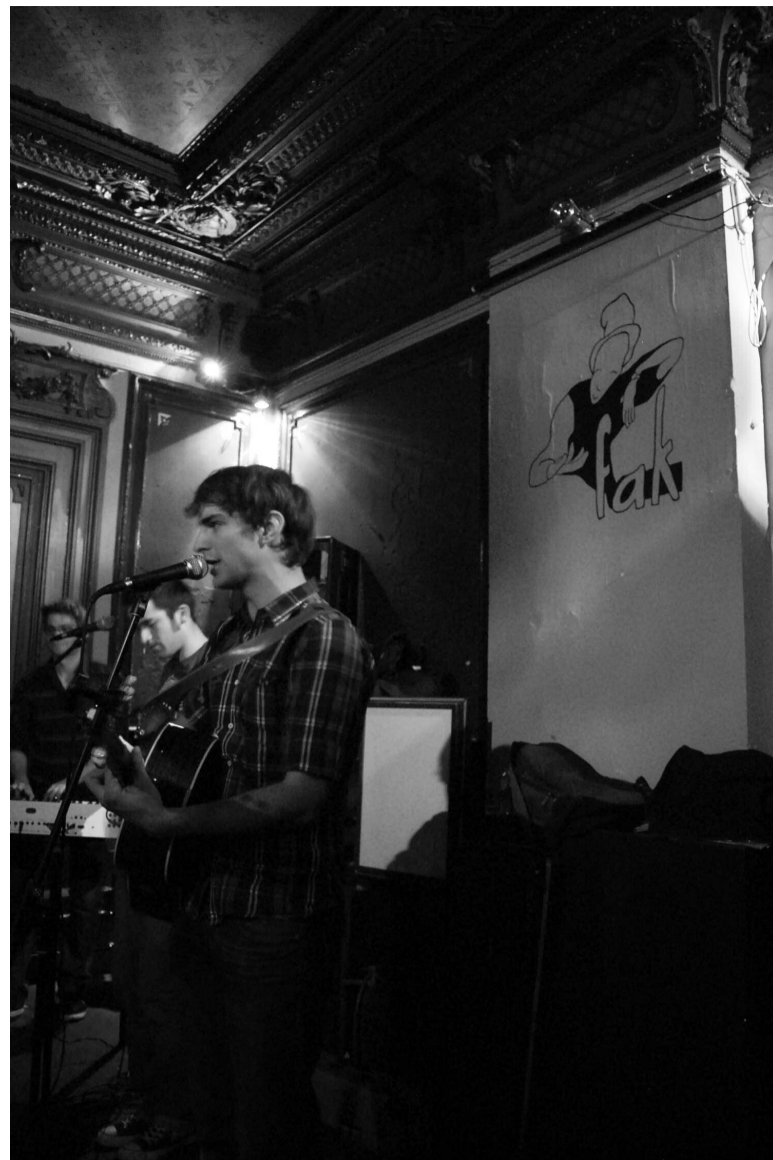
Veto: We hoorden er ook een scheutje *Jan De Wilde* in.

Vanhaecke: «Verleden jaar heb ik zijn voorprogramma gestaan, heel straf wat hij doet. *Eerste sneeuw* wilde ik doen voor *Zo is er maar één* maar ik ben er uitgevlogen voor ik de kans kreeg.»

Veto: U hebt enkele opvallende *Johnny Cash*achtige liedjes.

Vanhaecke: «Ik vind country heel leuk. Het ritme is ideaal om daar tekst op te laten stromen. Maar als je dat heel de tijd doet, wordt de muziek heel eentonig. Gelukkig zijn mijn bandleden betere muzikanten en helpen zij de nummers voller te maken.»

www.dronkenromantiek.be

SOPHIE VERREYKEN

“Een dronken breezerslet oppikken is geen romantiek”

Misschien is het beter het publiek af en toe een beetje te laten rusten. Er komt uiteindelijk een moeilijk te verwerken stroom tekst op hen af, een beetje een rol-coastereffect.»

Veto: Wat doet u voor televisie?

Vanhaecke: «Presenteren bij vtmKzoom, een kinderzender.

ook.»

Veto: Werkt u altijd in het Nederlands?

Vanhaecke: «Verhalen vertellen gaat gemakkelijker in het Nederlands. Dat wil ik doen, luisterliedjes, iets cabaretachtig.»

Veto: Ernst ontbreekt voorlopig in uw nummers.

Dansen Drinken Betalen Conversaties met straatkatten

Donderdag speelt het Leuvense stadstheatergezelschap Braakland/ZheBilding “Dansen Drinken Betalen” in Het Depot. De dag dat we Braakland/ZheBilding correct uit ons klavier geperst krijgen zonder het eerst te moeten opzoeken, zullen we een gelukkig man zijn.

GEERT JANSSEN |

Mogen wij even citeren uit eigen werk? We zullen er geen gewoonte van maken. Wij zijn cultureel correcte veelvraters en zodoende zagen wij *Dansen Drinken Betalen* tweeënhalft jaar geleden reeds in STUK. James, een greep uit de archieven!

FESTIJN

Omdat het niet altijd muziek hoeft te zijn, zijn we gisteren naar een *toneelstukje* geweest. Muziektheater weliswaar, dat dan weer wel. Met filmprojecties erbij, wat van deze voorstelling een waar cross-mediaal festijn maakte. Welke voorstelling? Ah ja, bijna vergeten: *Dansen Drinken Betalen* van Braakland/ZheBilding.

Sara Vertongen speelde een bijna uitgepuberde versie van zichzelf of een naamgenote.

Ze gaat zichzelf zoeken in De Grote Stad, maar loopt uiteindelijk haar staart wat achterna. Cafébezoeken, conversaties met straatkatten en het pijnlijke tekortschieten van het menselijke bestaan worden geanalyseerd tot op het bot. Sterker nog: tot op het merg erin.

Muzikaal werden we verwend door Youri Van Uffelen, Ephraïm Cielen en Rudy “Altijd Van De Partij” Trouvé. Hun sfeervolle *jams* ondersteunden het spel en de beelden, maar eisten op tijd en stond alle aandacht op. Swingende bijna-jazz, intiem gitaargetokkel, wandelende feedback: het kwam allemaal aan bod met hier en daar zelfs bijna Een Echt Liedje.

Ten slotte speelden de beelden voyeur in nachtelijke steden, die kennelijk toch niet zo stokstijf stil staan als ik altijd beweerd heb. Van fast forward over slow motion tot de deconstructie van de doorsnee kebabzaak: Leuven en Brussel hebben we herkend.

Het geheel duurde net ietsje te lang, maar tijd is natuurlijk relatief. *We wonder where she will stay, our little runaway*. In ons van wietdampen vervuld kot heb ik haar in ieder geval niet gevonden.

Vroeg of laat moet iedereen het gelag betalen.

Tot zover de flashback. Twee conclusies dringen zich op. Ten eerste: vroeger waren wij beter. Onze leeftijd en onze alcoholconsumptie spelen ons parten. Ten tweede: rep u donderdag naar Het Depot. U zal er een beter mens van worden. Beter dan ons in ieder geval.

Archie Bronson Outfit in Het Depot

Al die willen te kaperen varen, moeten mannen met baarden zijn. Jan, Piet, Joris en Corneel van het Britse Archie Bronson Outfit zijn zonder uitzondering mannen met baarden. Zij meerden op maandag aan in Het Depot met een psychedelische maar nogal matte rockshow.

CHRISTIAAN FRANZ

Demonisch & jachtig

ALEXANDER CORNET |

Archie Bronson Outfit bracht eerder dit jaar zijn derde plaat, *Coconut*, uit. Die betekende een koerswijziging in het geluid van de groep. Het trio ging met elektronica aan de slag en hield het niet langer bij de rudimentaire gitaarsound van de geweldige vorige plaat, *Derdang Derdang*. De groep zette in op een voller geluid en het optreden bewees dat het live beter uitpakt dan op plaat. Toch nam de automatische piloot het geregeld van de bandleden over.

Aan hun vestimentaire keuze lag het nochtans niet. De heren

zagen er met hun lange kleurrijke gewaden uit als — euh — badkamerdruïden. Een look die uitstekend strookt met de demonische en jachtige nummers die ze brengen. Want als demonisch liet het geluid van deze groep zich in het best omschrijven, met de stem van zanger Sam Windett voorop. Alsof de groep opgejaagd wild was, achternagezeten door een roofdier dat hen aan stukken zou rijten.

Het publiek reageerde nogal afwachtend op de nummers uit *Coconut*. Maar de hits uit *Derdang Derdang* — *Cherry Lips*, *Kink* en *Dead Funny* — werden met karrevrachten enthousiasme

onthaald. Ook de vollere, galmen-de versies die die songs tijdens deze Coconuttournee worden aangemeten, konden niet verhullen dat dit nummers zijn waarmee je wel degelijk te kaperen kunt varen. Toch misten ook deze splinterbommen enigszins hun potentiële impact, mede doordat de groep geregeld zijn tijd nam om tussen de nummers van gitaar te wisselen en zo de vaart uit de set haalde.

Conclusie: een degelijk concert, maar het liet geen blijvende indruk na. Van badkamerdruïden verwachtten wij immers iets meer begeesting.

UUR KULtUUR | Mayombe in M

Een nieuwe maand, een nieuw UUR KULtUUR. Haal die cultuurkaart boven en trek woensdagavond naar museum M, waar de Mayombetentoonstelling in nocturne voor u geopend wordt. Magisch, mysterieus, meeslepend Congo.

BAS VAN DEN BOGAERT & LINDE SMEETS |

Mayombe. Meesters van de magie toont rituele beelden en voorwerpen uit de Mayombestreek in *le Bas-Congo*. Deze uitzonderlijke collectie is in het begin van de twintigste eeuw ingezameld door Belgisch missionaris Leo Bittremieux en naar het thuisfront verstuurd. Na een jarenlang verblijf in de krochten van de K.U.Leuven, de Université Catholique de Louvain en het Museum voor Midden-Afrika in Tervuren, werd de esthetische en antropologische waarde ervan herontdekt. Van de kelders van de universiteit naar de bovenste verdieping van M, het is een kleine stap voor een mens, maar een grote stap voor de mensheid.

Een stap die weet te overtuigen. Het koele, minimalistische museum benadrukt de levendige schoonheid van de beelden. Was dit een bewuste keuze? Jan Raymaekers, co-curator van de expositie: "De zalen zijn wat ze

De doorsneebezoeker kan de functie van zo'n heiligenbeelden nog wel duiden, maar de cultuur van Mayombe is hen vreemd. Daarom hebben we toch voor de beperkte antropologische duiding gezorgd."

Het meest indrukwekkend in de tentoonstelling zijn de *minkisi* in menselijke vorm. *Minkisi* zijn rituele objecten die een geest symboliseren. Geesten zijn immers alomtegenwoordig. De plaatselijke bevolking sprak zulke beelden aan om genezing of bescherming te verkrijgen, of om wraak te nemen op een vijand. Ziehier een ware vorm van toegepaste kunst. Een toepassing die verregaande invloeden had op de gehele samenleving, zo leggen de vijf zalen van de tentoonstelling de bezoeker uit.

NEKVEL

Pas de laatste zaal is weggelegd voor Leo Bittremieux, de man die de hele tentoonstelling mogelijk heeft gemaakt. "Het beeld van

Geesten zijn alomtegenwoordig

zijn. We hebben er niet speciaal voor gekozen de strijd aan te gaan met de architectuur van het museum, maar de keuze voor een heldere tentoonstelling is inderdaad atypisch voor dit soort exposities. Meestal moet je Afrikaanse kunst met een zaklamp bezoeken. Duister Afrika. We willen de stukken laten zien in al hun schoonheid, langs alle kanten."

MINKISI

De bezoeker wordt ondergedompeld in een wereld waar de grens tussen kunst en religie vervaagt. De vraag of de tentoonstelling echt kunst wil tonen of eerder een antropologisch beeld van Afrika wil schetsen, ligt voor de hand. Raymaekers licht toe: "Het doel van de collectie is nog steeds kunst te tonen in een museum voor schone kunsten. Maar kunst om de kunst — een schilderij om aan de muur te hangen — past niet in de Afrikaanse cultuur. Elk object van *Mayombe* had een functie, net zoals de laat-Gothische heiligenbeelden een verdieping lager in het museum.

de missionaris is al van ver te zien, al bij het betreden de eerste zaal. Hij overschouwt zo zijn collectie," aldus een gids van het museum. Beginnen met de *minkisi* en eindigen met Bittremieux heeft volgens Raymaekers een duidelijke functie. "We willen de toeschouwer eerst bij zijn nekvel grijpen en de schoonheid van de objecten laten ervaren. Daarna brengen we een hommage aan de man die de verzameling heeft samengebracht."

De vraag is hoeveel studenten present zullen tekenen op het UUR KULtUUR. Hopelijk veel, want dit is echt een *must see*. Het brengt de student in contact met een kunstvorm die hij niet gewoon is. "Dit is een collectie van wereldniveau die normaal in het depot zit opgeslagen en niet zomaar te bezoeken is," zegt Raymaekers. "Een buitenkans dus. De volgende keer moet je naar het Metropolitan. Het is daarenboven een buitengewoon heldere en mooie tentoonstelling in een bijzonder mooi museum."

Dat *Mayombe. Meesters van de magie* een heldere expositie is, mag benadrukt worden. Een goed evenwicht tussen beeld en tekst maakt dat deze tentoonstelling de concentratie van de bezoeker tot op het eind vasthoudt. Wie zich ook wil laten boeien

door deze mysterieuze beelden en objecten moet deze woensdag tussen 21 en 23 uur present zijn in museum M. Congofanaten kunnen bovendien nog drie weken lang op donderdag de gratis lezingen bijwonen, georganiseerd door het International Office.

Minifestival SpelenderWijs Tussen wtf-gevoel en aha-erlebnis

Afgelopen week was Leuven de setting voor een festival. Veel seks, drugs & rock 'n roll kwam daar helaas niet aan te pas aangezien het om het minifestival SpelenderWijs ging. Dat evenement, georganiseerd door het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte, 30CC en toneelgezelschap De Tijd, boog zich over de relatie tussen theater en filosofie. Met enige trots kunnen wij u melden dat wij alle activiteiten hebben bijgewoond, al hadden wij achteraf wel drie afleveringen van "Oh Oh Cherso" nodig om terug tot het hier en nu af te dalen. O tempora, o mores.

MARIJKE VAN GEEL |

Van toneelgezelschap De Tijd is geweten dat het wat intellectuele inspanning van zijn publiek niet schuwt. De twee voorstellingen, die het gezelschap speelde in het kader van SpelenderWijs, pasten volledig in dit kraam. Voor Benjamin Adorno en Wittgenstein ging Lucas Vandervorst aan de slag met materiaal van de filosofen Walter Benjamin, Theodor Adorno en Ludwig Wittgenstein. Met een symposium over het huwelijk van theater en filosofie hoopte de organisatie wat klaarheid te scheppen in de metafysische chaos die in onze hoofden heerste.

Het symposium werd meteen geopend with a bang: een citaat van Walter Benjamin zorgde ervoor dat

wij met een bang hart de rest van de namiddag tegemoet gingen. Dit was namelijk *gene kattenpis* en temidden van het talrijk opgekomen filosofenvolkje voelden wij ons plotseling een beetje dom. Gelukkig werden wij onmiddellijk verlost van die inferieure status dankzij de mededeling dat Benjamin nu eenmaal niet de meest toegankelijke filosoof is en in een vingerknip zinnen van drie bladzijden uit zijn pen kon toveren. Een zucht van verlichting was de onze.

CORRESPONDEREN

Stéphane Symons, spreker van dienst, ging vervolgens dieper in op de band tussen Benjamin en Adorno. Beide mannen worden ook wel "cultuurpessimisten" genoemd en hebben een voorliefde voor het

(post)marxistische gedachtegoed. Voor de voorstelling stortte Vandervorst zich op het gehele oeuvre van beide heren en hun correspondentie. Volgens Symons kon Benjamin Adorno daarenboven gezien worden als het "omdraaien van Plato". Plato, die kerel met zijn grote schaduw, is immers geen al te grote fan van het concept "theater". Aangezien wij al in een afspiegeling van de echte werkelijkheid leven, is

het theater slechts een kopie van een kopie. In de voorstelling van De Tijd blijven waarheid en schijn daarentegen naast elkaar bestaan.

Benjamin Adorno werd gespeeld door twee acteurs, beide met zwartgeschminkt gezicht. Aanvankelijk lijkt het alsof elke acteur één rol op zich neemt, maar naarmate de voorstelling vordert, wordt duidelijk dat de rollen constant wisselen. De situatie waarin zij zich bevinden deed ons meteen denken aan Becketts *Waiting for Godot*.

Twee mannen wachten op iets onbepaald en slaan in tussentijd nonsens uit. Wij waren niet volledig mee en verlieten de zaal met een wtf-gevoel. Bij afloop van het symposium de volgende dag was dat al wat geminderd. De manier waarop Vandervorst tewerk ging om de voorstelling in elkaar te boksen, verklaart veel. Zijn copy-pastemethode is net bedoeld om vervreemding in de hand te wekken en em-

niet spreken kan, daarover moet men zwijgen". Aangezien De Tijd zichzelf profileert als "teksttheater", was taalfilosoof Wittgenstein dan ook spek naar Vandervorst's bek. Tijdens het symposium had Vandervorst het over zijn paradoxale relatie met taal: hij heeft taal nodig om te kunnen zwijgen, en ziet taal, net als Wittgenstein, als een permanente onmacht tot communiceren. We kunnen immers

Taal als onmacht tot communiceren

pathie onmogelijk te maken. Voeg daar nog een hoog slapstickgehalte aan toe, en u hebt een idee van hoe onze dinsdagavond er heeft uitgezien. Vraag blijft natuurlijk of het wel logisch is de begripbaarheid van een voorstelling te laten afhangen van een uitleg achteraf.

ZWIJGEN

Naast Benjamin en Adorno ging het die namiddag ook over Wittgenstein, vooral bekend om zijn *catchphrase* "waarover men

niet denken buiten onze taal, onze wereld eindigt daar waar onze taal eindigt. Wij waren zeer benieuwd naar de voorstelling, maar onze verwachtingen werden niet ingelost. De monoloog van Vandervorst, gekruist met literaire intervallen die ook onmacht met de taal en omringende wereld als onderwerp hadden, legde inhoudelijk dan wel de juiste accenten, de vorm en verheven manier van acteren zorgde er helaas voor dat het geheel nogal elitair overkwam.

THOMAS VAN OPPENS

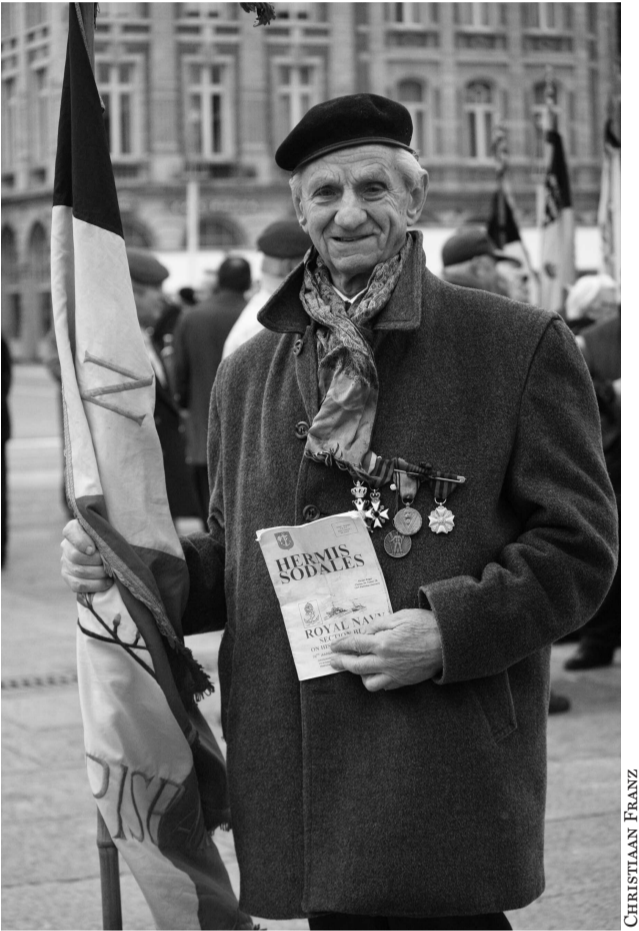
THOMAS VAN OPPENS

CHRISTIAAN FRANZ

ANDREW SNOWBALL

CHRISTIAAN FRANZ

THOMAS VAN OPPENS

Fotoreeks Wapenstilstand

Door Andrew Snowball,
Christiaan Franz &
Thomas Van Oppens

CHRISTIAAN FRANZ

ANDREW SNOWBALL

Steven Vandervelden | Artistiek leider

“In STUK staan de kunstenaars centraal”

Het Leuvense culturele leven is zo rijk dat wij dagen te kort komen in onze agenda om alles af te schuimen. De mensen van STUK schoten ons te hulp in onze zoektocht naar overzicht en nodigden de cultuurploeg van Veto uit voor een kennismaking. Bij een heerlijk bordje warm eten lichtte artistiek directeur Steven Vandervelden de werking van STUK toe.

LINDE SMEETS |

Steven Vandervelden: «STUK is ondertussen 33 jaar oud: officieel bestaat het sinds 1977 en het heeft zelfs roots die nog ouder zijn. Eind jaren '70 en begin jaren '80 waren er in heel Vlaanderen plots kunstenaars met heel straf werk bezig, maar ze waren zo vernieuwend dat ze nergens een podium vonden, nergens in pasten. Het gaat over toen nog jonge en onbekende mensen als Wim Vandekeybus, Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Fabre, enzoverder.»

«In Leuven was de situatie heel specifiek: je had hier een erg sterke studentenbeweging en die is die generatie kunstenaars beginnen te steunen. Dit kunstencentrum is echt vanuit de studenten gegroeid. In Gent heb je De Vooruit, dat eerder vanuit de socialistische zuil is gegroeid. Men heeft er overal een andere twist aan gegeven, maar de basislijnen zijn dezelfde.»

«Die kunstenaarsgerichtheid is er altijd in blijven zitten. STUK is wel langzaam te groeien en sinds '93 worden we structureel gesubsidiëerd. STUK is nu een van de grootste kunstencentra in Vlaanderen, samen met De Vooruit en het Kaaitheater. Het is in 2011 — voor het eerst in onze geschiedenis — zo dat we een beetje zullen moeten krimpen. Iedereen zal wel uit de media hebben opgepikt dat de besparingen in de sector nogal drastisch zijn.»

«We zitten pas sinds 2002 hier in de Naamsestraat. Vroeger zaten we waar nu de campus Sociale Wetenschappen is. Dat waren aftandse zaaltjes. Het is een jarenlange strijd geweest om naar een degelijke locatie te verhuizen. Onze infrastructuur nu is nog altijd niet *chic* — de afwerking is bescheiden — maar het is wel een hele mooie en goede infrastructuur. Onze actieradius is dan ook enorm vergroot: toen hadden we ongeveer 35.000 bezoekers, waarvan 72% uit studenten bestond. In 2009 zaten we aan 92.000 bezoekers, waarvan ongeveer 42% student was.»

KUNSTENCENTRUM

«In het Kunstendecreet van 2004 staat een definitie die heel helder zegt wat onze eigenlijke opdracht is. Ik ben opgeleid als jurist dus verwijs ik daar graag naar. De definitie zegt dat een kunstencentrum de nationale en/of internationale ontwikkelingen in de kunstenproductie moet volgen door middel van presentatie, creatie, reflectie of publieksbemiddeling. Wij doen alle vier en dat binnen zes disciplines, we zijn daar redelijk uniek in. We hebben Cinema ZED, een samenwerking met de vzw Fonk die we een residentie aanbieden. We hebben theater en dans, beeldende kunst in onze tentoonstellingszaal en mediakunst met het Artefact-festival. En we hebben een muziekwerking met pop- en rockconcerten. Wij doen de iets minder bekende, vaak meer experimentele namen. Soms staan die dan een paar jaar later bij onze collega's van Het

Depot.»

«Publieksbemiddeling houdt in dat je niet alleen volk naar je zalen trekt, maar dat publiek ook zo goed mogelijk omkadert, bijvoorbeeld door het schrijven van zaal-

toonstellingen dikwijls hier. We hebben altijd enkele *artists in residence*.»

«Nieuwe ontwikkelingen, dat is een duidelijke taak die wij hebben gekregen. Daarbij moeten we ons niet in de eerste plaats bezighouden met wat al algemeen bekend of aanvaard is. De grens is natuurlijk wel heel dun: je kan je niet isoleren met enkel dingen die niemand kent want dan komt er

Straits, Echo and the Bunnymen. En De Kreuners: je kan het waarschijnlijk moeilijk geloven maar vroeger was dat alternatieve, Belgische rock met songtitels als *'s Nachts kouder*

Wij zijn echt vanuit de studenten gegroeid

dan buiten. Guy Cassiers heeft hier eind jaren '70 een workshop mime

doen was. Het Eindhoven draait ook altijd uit op een gigantisch feestje. We hebben het Tastefestival met jonge makers en Move Me, een kort dansfestival.»

«Tot slot hebben we onze twee grote, internationale festivals: Playground — waar we nu middenin zitten — en Artefact in februari.

Ze zijn allebei erg gefocust op een niche en dat is een bewuste keuze. Als je in een kleine stad als Leuven woont en toch probeert om internationaal mee te spellen, is het veel slimmer binnen een klein veld een duidelijke positie in te nemen. Met Playground mikken we op het raakvlak tussen podium en beeldende kunst. In februari richten we ons op mediakunst, waarin we een serieuze speler kunnen zijn. In Vlaanderen is daar verder bijna niemand structureel mee bezig.»

VERANDERING

«Er zijn wel enkele veranderingen op til. We hebben bijna vijf jaar met deze artistieke ploeg gewerkt en die verandert binnenkort helemaal. Ook de functie van podiumkunstenprogrammator wordt terug opgesplitst in een programmator voor dans en één voor theater, met beiden hun eigen productiewerk, zodat we terug meer in de diepte werken. We willen dans opnieuw meer plaats geven omdat we weer heel wat jonge, relevante dansmakers zien opduiken die écht dansen in plaats van er over te praten.»

«In onze expositiewerking zullen we voortaan kiezen voor mediakunst, wat ze in museum M niet doen. Voor M er was, had STUK een andere rol met betrekking tot beeldende kunst. Er was verder bijna geen hedendaagse beeldende kunst. Nu ligt een van de grootste musea van Vlaanderen op 350 meter hiervandaan en kunnen we dat moeilijk nog beweren. We vinden dat er een betere plek is voor de dingen die jullie hier nu tentoongesteld zien en gelukkig zijn ze het in M met ons eens. En zo kunnen wij weer iets nieuws doen.»

«Het werd nodig dat wij weer iets scherp deden, iets dat de rest niet doet. Productiewerk begint overal een beetje opgang te maken en het samenbrengen van verschillende disciplines gebeurt ook meer en meer. Niet dat wij dat hebben uitgevonden, maar dat ligt wel in de traditie van de kunstencentra. We hebben als taak nieuwe ontwikkelingen te tonen en we moeten dus voor nieuw materiaal blijven zorgen. Daarom gaan we bijvoorbeeld inzetten op stadsprojecten.»

«Volgend citaat heb ik van mijn voorganger gepikt, maar het is wel een hele mooie: wij bedienen geen publiek, wij bedienen in eerste instantie kunstenaars van een zo juist en zo groot mogelijk publiek. De verhouding met cultuurcentrum 30CC bijvoorbeeld is altijd vrij duidelijk geweest: wij deden de meer vernieuwende dingen, zij deden dingen waar al een publiek voor is. Ook deden zij bijvoorbeeld geen dans, dat deden wij. Zij hebben ook disciplines die heel leuk zijn maar waar wij niet mee bezig zijn zoals operette, musical en comedy. Er is nu ook een nieuwe ploeg in 30CC, dus die verhouding gaat zich nu misschien wat opnieuw moeten zetten.»

BAS VAN DEN BOGAERT

teksten. We proberen ook nagesprekken mogelijk te maken zodat je, als je de kunstenaar maar niks vindt, hem dat ook kunt zeggen. Of als je hem fantastisch vindt, je de kans krijgt hem te ontmoeten.»

geen hond kijken. Dat betekent dat het experimenteel gehalte hier soms wat hoger ligt en dat er voor elke hit ook al eens een misser zal zijn. We zijn voor een stukje de filter. Maar het is onze nadrukkelijke

gegeven, heb ik niet lang geleden ontdekt. Jamie Lidell is hier lang *in residency* geweest. Antony and the Johnsons kennen jullie misschien ook, die is vlak na zijn concert hier doorgebroken en kent ons nog van toen.»

“Vroeger waren De Kreuners alternatieve rock”

«Productie of creatie is het minst zichtbaar, maar het meeste werk. Dat is waar je weken aan werkt achter de schermen, terwijl je niets in je zaal hebt staan. Artiesten maken hun voorstellingen en ten-

opdracht af en toe risico's te nemen om zo experimenten en onderzoek mogelijk te maken.»

«Enkele namen die bij ons speelden toen ze nog klein waren, zijn bijvoorbeeld The Cure, Dire

DAGELIJKS

«Onze dagelijkse werking omvat op z'n minst drie films per dag en daarbuiten meestal één of meerdere voorstellingen of concerten in onze zalen. Daarnaast hebben we ook enkele korte, krachtige events waarmee we ons jaar dynamiseren. Zo zijn we bijvoorbeeld begonnen met STUK START zodat er drie dagen lang meteen heel erg veel te

CulKal

DINSDAG 16/11

De man zonder eigenschappen
theater — om 20u00 in de Schouw-
burg (www.30cc.be)

Tasty Shorts 1

kortfilm — om 20u00 in STUK
(www.stuk.be)

**Tanzung. Een dans van Jan
Decorte**

dans — om 20u30 in STUK
(www.stuk.be)

Sneak Preview

film — om 22u30 in Cinema ZED
(www.stuk.be)

WOENSDAG 17/11

De man zonder eigenschappen
theater — om 20u00 in de Schouw-
burg (www.30cc.be)

Het Stripconcert van Jan & Kim
muziek — om 16u00 in de
Minnepoort (www.30cc.be)

**Tanzung. Een dans van Jan
Decorte**

dans — om 20u30 in STUK
(www.stuk.be)

Karla & Katrine

jeugdfilm — om 15u00 in STUK
(www.stuk.be)

Senza Fine (No End)

film — in Cinema ZED
(www.stuk.be)

The Owls

film — in STUK (www.stuk.be)

**The Acorn + Flying Horseman +
Snowblink**

muziek — om 20u30 in STUK
Labozaal (www.stuk.be)

Eyes Wide Open

film — om 22u30 in STUK
(www.stuk.be)

DONDERDAG 18/11

Senza Fine (No End)

film — in Cinema ZED
(www.stuk.be)

Eyes Wide Open

film — om 17u00 in STUK
(www.stuk.be)

Digital materiality in architecture
lezing — om 20u00 in STUK audi-
torium (www.stuk.be)

Action Beat + House of John Player
muziek — om 20u30 in STUK
labozaal (www.stuk.be)

De thuiskomst

theater — om 20u30 in STUK Stu-
dio (www.stuk.be)

Dansen Drinken Betalen

theater — om 20u00 in Het Depot
(www.hetdepot.be)

VRIJDAG 19/11

Back to School

locatietheater — om 20u00 in het
Mater Dei Instituut (www.30cc.be)

Eyes Wide Open

film — om 22u30 in STUK
(www.stuk.be)

Holebi Kort 2010

kortfilm — om 17u00 in STUK
(www.stuk.be)

Pendulum DJ Set & McVerse

muziek — 22u30 in De Silo
(www.hetdepot.be)

ZATERDAG 20/11

Back to School

Locatietheater — om 20u00 in het
Mater Dei Instituut (www.30cc.be)

The Owls

film — in STUK (www.stuk.be)

De thuiskomst

theater — om 20u30 in STUK Stu-
dio (www.stuk.be)

ZONDAG 21/11

Karla & Katrine

jeugdfilm — om 15u00 in STUK
(www.stuk.be)

Holebi Kort 2010

kortfilm — om 20u00 in STUK
(www.stuk.be)

(ED)

Peter Moerenhout & Seb C -
Parkinson & AlzheimerV
T
R
A
K
T
A
T
I
E

Eerder in deze Veto kon u alles lezen over *Dansen Drinken Betalen*, de voorstelling die *Braakland/ZheBilding* donderdag in Het Depot speelt. U kan er met onze zegen bij zijn als u zo snel mogelijk naar traktatie@veto.be mailt wat u zou plantan als u een hectare braakland had.

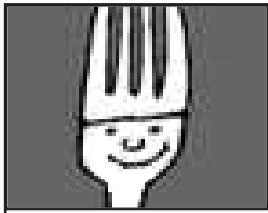
Maandag 22 november zal *Nachtkracht* voor de derde maal voor slapeloosheid zorgen in de straten van Leuven. Hippe gezelschappen als Zyfa, Head Full Of Flames en the Catatonics komen de pannen van het dak en het dak van het huis spelen. Geïnteresseerd? Slechts één adres: Schapenstraat 65. Geïnteresseerd én platzak? Mail de definitie van catatonic naar traktatie@veto.be en misschien

wint u wel een duoticket.

Wilt u uw kamer behangen maar hebt u geen budget om te investeren in behangpapier? Wij hebben het perfecte alternatief! Mail naar traktatie@veto.be hoe vaak u uw lief al heeft bedrogen en win een prachtige tiet stickers van online nieuwslabo *Apache*.

U moest al op uw klavier aan het rammen zijn!

T
V
R
A
K
T
A
T
I
E

Menu van de week in Alma 1-2-3 15-19 November 2010

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Braadworst met appelmoes	A2+A2	2.60
Kalkoenlapje met bieslooksaus en groentenmix		4.60
Koninginnenhapje		3.50
Quornfilets met rauwkost en gebakken aardappelen		5.00
Spaghetti bolognaise	A1+A3	2.60 - 3.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	4.60
Varkensblokjes uit Sri-Lanka met groentenrijst		4.60

woensdag

Kippenburger met ananas en paprikarijst		2.60
Koninginnenhapje	A3	3.50
Schartongrolletjes met witloof en dillesaus en worteltjes		5.00
Steak met groenten en saus	A1+A3	5.00
Stoofvlees op z'n Vlaams		4.60
Tirolerschnitzel met spinazie		4.10
Vegetarische lasagne		4.10

donderdag

1/2 kip met saus en garnituur	A1+A3	5.00
Chili sin carne met saffraanrijst		4.10
Gebraden haantje met perzik en kroketten	A2+A2	5.00
Hamburger met ketchupsaus en erwten	A3	2.60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A1+A3	4.60
Koninginnenhapje		3.50
Orloffgebraad met kampernoeliesaus en boontjes		5.00
Spaghetti bolognaise		2.60 - 3.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A3	4.60
Vegetarische fajita's	A2+A3	4.60

vrijdag

Heekfilet met botersaus en juliennegroenten		4.60
Koninginnenhapje	A3	3.50
Luikse pens met rode kool		2.60
Steak met groenten en saus	A2+A3	5.00
Stoofvlees op z'n Vlaams		4.60
Tomaatmozzarella taartje met notensalade en gekarameliseerde appel		4.60

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

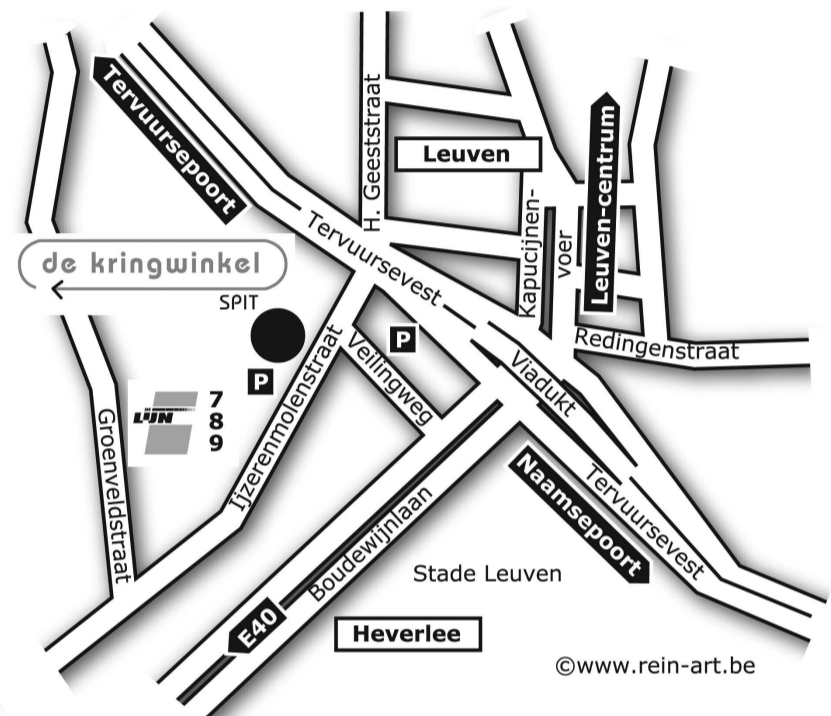
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

92,9%

van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

De Kotroute

Toffe jongelingen

Twee jaar geleden schreven wij over De Kotroute van AmuseVous: "De avond was gevarieerd, sexy en rommelig. Een beetje zoals ons kot." Voor de editie van dit jaar, vorige dinsdag, trokken wij de enige juiste conclusie en stelden ons nederig onderkomen open voor de fijne kunsten.

GEERT JANSSEN |

In de taal die wij spreken, wil gastvrijheid zeggen dat we de mensen een zjat koffie aanbieden. In ons hart heten wij iedereen welko. Ons kot echter zit achter slot, grendel en Cerberus. We gebruiken het om te neuken, te slapen en te douchen. Niet noodzakelijk in die volgorde. Mensen die veertig jaar op het containerpark hebben gewerkt, omschrijven onze kribbe als een rommeltje.

Dinsdag hebben wij echter de vlag der gastvrijheid gehesen aan de hoogste mast van de parel van onze armada. Voor de tweede Leuvense Kotroute werden we van reservegastheer geüpgraded naar echte gastheer. Het thema was burlesque. Dat wil zeggen: naakte vrouwen met pluimen in hun gat. Ten minste dat dachten we.

We zagen onszelf al à la Hugh Hefner de perfecte gastheer spelen. Helaas had de droogkuis onze zijden pyjama geruïneerd. We hielden het maar bij een *comfy kloffie* van

jeans, hemd en All Stars. Toch was ons kot heel even the Playboy Mansion in het diepst van zijn gedachten. *What happens op de koer, stays op de koer.*

ZWART DOEK

Ons werden twee artiesten toebedeeld. De Amsterdamse fotograaf Frank Wiersema en het West-Vlaamse muziekduo Silent Alarm. Toen we ons onderkomen zo leeg mogelijk hadden gemaakt, was er net genoeg plaats om een geluidsinstallatie binnen te pleuren. Vervolgens belde Frank Wiersema aan, meer gothic dan de Oost- en de West-Goten tezamen. Na het strijken van een zwart doek en het gooichelen met duct tape sierden twee fotoseries van hem ons kot. Elfjes in een dromerig paleis en sexy pirates op een schip van de Vereenigde Oostindische Compagnie.

Net op tijd verscheen Jozefien, de cellohelft van Silent Alarm, op het appel. Ter introductie zei ze dat ze vergeten was hoe wij *noemden*. We kunnen ons betere basissen

PETER DEBACKER

Meer gothic dan de Oost- en West-Goten tezamen

voor een samenwerking inbeelden. De kist van haar fijnbesnaard instrument torste stickers van toffe jongelingen als the Beatles, Foals, Arctic Monkeys en Kaiser Chiefs. Muse was helaas ook van de partij. Bij navraag bleek de cello van Jozefien geen Stradivarius te zijn. Teleurstelling alom.

Met Sofie, de pianohelft, was het gezelschap compleet. Silent Alarm speelde zachte, gevoelige meisjesmuziek die ons deed denken aan Joni Mitchell, maar zelf Tori

Amos als voorbeeld vermeldde. Sommige liedjes duurden te lang en de eenvormigheid loerde om de hoek, maar over het algemeen was het lang niet slecht.

ZAKDOEK

De bummer van de avond was dat ons kot net iets te ver uit het centrum lag om gargantueske volksmassa's op de been te brengen. Slechts dertig bezoekers kregen we over de vloer. Hadden we daarvoor opgeruimd? Ondanks alles nauwe-

lijks slechtgeluimd, trokken we naar de afterparty in STUKcafé waar Up High Collective ten dans speelde tot het tijd werd om te gaan slapen.

Onderweg naar huis vroeg een vreemd meisje of ze onze zakdoek even mocht gebruiken. Dat mocht ze. Bleek dat ze was buitengegoid op de Schaats-TD van Ekonomika omdat ze op het ijs een joint aan het rollen was. Blijkt dat enkel Friezen en Zweden mogen blowen op bevoren water.

Vrije tribune | Herwaardering van de archeologie - Een studentenstandpunt

De opgravingen op het Fochplein in Leuven hebben de laatste tijd veel stof doen opwaaien. Voornamelijk de uitspraken van de burgemeester, de heer Tobback, vielen hierbij op. Wij, Alfa, de kring van de Leuvense archeologiestudenten, vinden dergelijke beweringen eerder zorgwekkend en willen daarom de archeologie ook even positief belichten.

De uitspraken van de heer Tobback werden al verscheidene malen doorgelicht en ontkracht door o.a. het Forum Vlaamse Archeologie en het Comité ter Bevordering van Archeologie. Het Fochplein ligt in het historische hart van de stad. De vernieuwingen aan dit plein zijn een uitgelezen kans om tot de vroegste lagen van de Leuvense geschiedenis door te dringen.

Het al dan niet nuttig zijn van archeologie wordt vaak afgedaan als een subjectieve zaak. We zien echter dat dit op Europees niveau toch als belangrijk wordt beschouwd. Het Verdrag van Malta — in 1992 door de Raad van Europa ondertekend — legt de lidstaten regels op m.b.t. archeologisch onderzoek. In België — met al zijn deelregeringen — werd dit verdrag pas op 2 juni 2010 van kracht, toen ook het Vlaams Parlement het ratificeerde. De Vlaamse "Malta-archeologie" staat met andere woorden nog maar net in zijn kinderschoenen.

Archeologen zorgen voor hun eigen jobs, uitspraak van de heer Tobback, geeft de heersende mentaliteit goed weer. Momenteel wordt archeologie gezien als een blok aan het been terwijl dit zo niet hoeft te zijn. Wanneer bij het begin van het bouwproces het archeologisch onderzoek meteen wordt ingerekend, hoeft archeologie helemaal geen stoorzender te vormen. In veel Europese landen, zoals Groot-Brittannië, waar het Verdrag werd geratificeerd in september 2000, is een heel andere mentaliteit ontstaan. Men gaat ervan uit dat er bij bouwplannen archeologisch onderzoek aan te pas zal komen en men verheugt zich erop

om de resultaten te kunnen bekijken.

Toch zijn er in Vlaanderen verschillende voorbeelden aan te halen van steden waar archeologie wel goed is ingeburgerd. In Mechelen, Brugge en Gent, bijvoorbeeld, zijn de archeologische diensten erin geslaagd om een goede publiekswerking uit te werken. Geïnteresseerden krijgen nieuwsbrieven en folders; er worden lezingen en rondleidingen op de sites georganiseerd; enz.

Er zitten nu eenmaal resten van het verleden in de grond. De keuze is om ofwel deze zaken te onderzoeken door ze op te graven of om ze voor altijd verloren te laten gaan. Samen met de rest van Europa stemde Vlaanderen er in toe deze restanten op te graven en te onderzoeken als zij vernietigd dreigen te worden. Archeologische opgravingen geven ons de mogelijkheid om de geschiedenis op een andere manier te leren kennen, om onze kennis over het verleden te verbreden en om net die lacunes in het verhaal op te vullen waarover andere bronnen stilzwijgen.

We hopen met dit schrijven tegenwind te bieden aan het negatieve imago dat archeologie momenteel opgespeld krijgt. De resultaten die archeologie voortbrengt, hebben een belangrijke historische waarde en brengen de bevolking in contact met haar geschiedenis. Een herwaardering van de archeologie zal problemen, zoals die op het Fochplein, tot het verleden laten behoren. Zo zal de wisselwerking tussen de archeologen en de gemeenschap steeds beter worden.

ALFA, DE STUDENTENKRING VAN ARCHEOLOGIE |

De opgravingen op het Fochplein in Leuven hebben de laatste tijd veel stof doen opwaaien. Alfa, de kring van Archeologiestudenten, wilt daarom de archeologie ook even positief belichten.

Splinter

Mit Brennender Sorge

Ik ben een universiteitsstudent. Heeft een universiteitsstudent geen ogen? Heeft een universiteitsstudent geen handen, organen, dimensies, zintuigen, gevoelens, passies? Wordt hij niet gevoed met hetzelfde voedsel, verwond met dezelfde wapens, is hij niet vatbaar voor dezelfde ziektes, geneesbaar met dezelfde middelen, wordt hij niet verwarmd en verfrist door dezelfde zomer en winter als een hogeschoolstudent? Als het aan de wetgever ligt alvast niet.

Er is iets goed fout als het op studentenvoorzieningen aankomt. Dezelfde mensen met dezelfde noden krijgen niet dezelfde toelagen. Ik ga kort door de bocht, zo ben ik, maar het principe blijft. Hogeschoolstudenten krijgen per student meer financiering dan universiteitsstudenten en dat onevenwicht is zelfs wettelijk vastgelegd. Nochtans eet ik even graag een bordje warm eten als een hogeschoolstudent.

STANK

De onrechtvaardigheid gaat echter verder dan dat. We kijken naar Leuven waar een klein zesde van de studenten aan een hogeschool studeert. Kijken we naar het aantal studentenresidenties die zijn neergeplant door een hogeschool, dan komen we niet aan dat zesde. Dan komen we niet eens aan 1 procent. Hogescholen zijn te klein om grote infrastructuurwerken aan te kunnen en toch hebben hun studenten ook koten nodig. Het is zo dat hogescholen in Leuven op dit moment doodleuk koten huren van de universiteit om ze dan te subsidiëren voor hun studenten.

Op die manier omzeilen zij de hoge kosten die met de bouw van zo'n residentie gepaard gaan. Geld is altijd een gevoelige materie, maar als het zaakje stinkt, moet er iets aan gedaan worden. Een hogeschoolstudent kan een beroep doen op hogere studietoelagen en toch vrolijk naar het Me-

disch en Psychotherapeutisch centrum wandelen terwijl zijn hogeschool daar geen financiële bijdrage voor levert. Een student aan de hogeschool kan gratis fietsen huren bij Velo terwijl een universiteitsstudent daarvoor huur moet betalen.

WAANZIN

De heren en dames wetgevers schrijven ondertussen naarstig voort aan een vernieuwd decreet, ik betwijfel of ze de juiste route volgen. Het is met brandende bezorgdheid dat ik hun ijver in twijfel trek. Ik vrees dat de studentenvoorzieningen niet op het juiste niveau worden georganiseerd. Want zorgt het feit dat hogescholen en universiteiten elk apart hun eigen ding doen er niet voor dat ongelijkheid onvermijdelijk is? We moeten samen delen, niet apart.

De waanzin kan trouwens groter worden, namelijk wanneer de hogeschoolopleidingen integreren en sommige hogeschoolstudenten plots, althans juridisch, veranderen in universiteitsstudenten. Wie zal hen dan moeten voeden en wie zal dan nog de huidige situatie kunnen verdedigen? Als een hogeschool-universiteitsstudent dan in principe een beroep moet doen op de universiteit voor zijn studietoelage, wie zal hem dan zeggen dat hij niet meer in het studentenrestaurant van zijn hogeschool mag eten?

Er zijn mij heel wat dingen niet duidelijk, mevrouw Justitia. Als net de sociale voorzieningen onderscheid gaan maken tussen een hogeschoolstudent en een universiteitsstudent, wie geeft er dan nog een moer om moraliteit?

RUBEN BRUYNNOEGHE |

Een Splinter is opiniestuk door een Vetomedewerker ten persoonlijke titel geschreven.

Informatie-avond over **doctoreren**

voor afstuderende Masterstudenten

Woensdag 1 dec. 18u30, Aud. Max Weber, Parkstraat 51

<http://set.kuleuven.be/phd/infoavond.htm>

<http://gbiomed.kuleuven.be/phd/advalvas/infoavond.html>

Georganiseerd door

Arenberg Doctoraatsschool Wetenschap & Technologie en
Leuven International Doctoral School Biomedical Sciences

KULEUGEN

S						7	6		2
U	9					5	4		U
D	2			1	7	8			D
O				4		1			O
K					9			7	K
U	8				2	3	4		U
		6	3	5		9			
			2	8				6	
	3	4							

WIJ WETEN HEUS WEL DAT GIJ HET VERDACHT GAAT VINDEN DAT DAT DEZE SUDOKU IN DE KULEUGEN STAAT EN NIET IN DE "GEWONE" VETO. MAAR ER IS ABSOLUUT NIETS LOUCHE AAN. ER WAS GEWOON GEEN PLAATS MEER ELDERS.

GROETJES,
DE REDACTIE

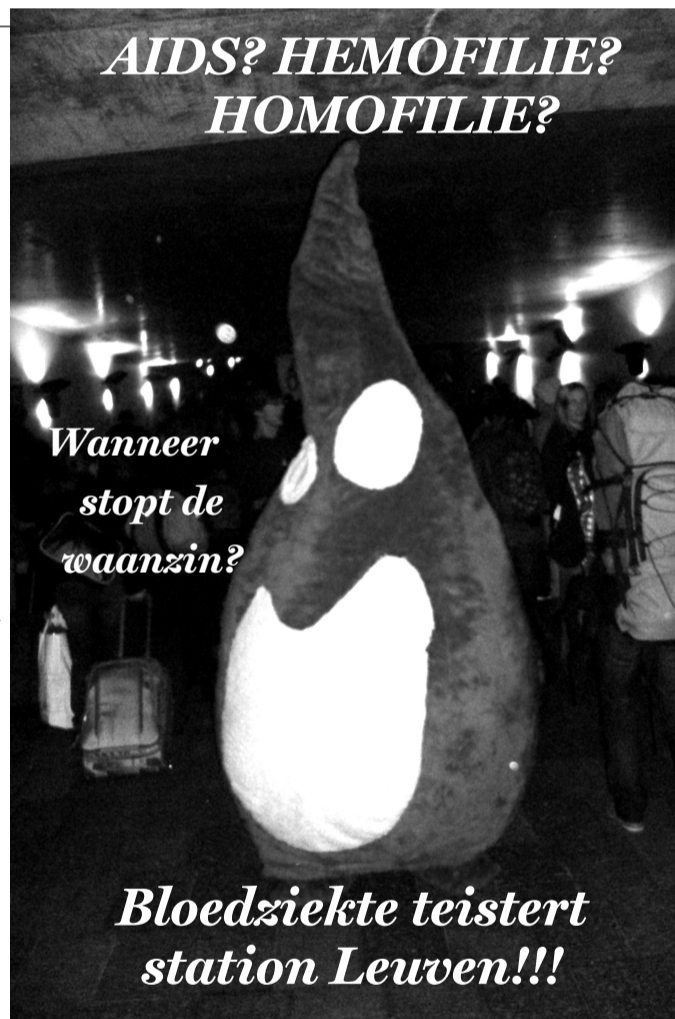

WIE BRAAF IS, KRIJGT EEN BASKETBAL. 5324
WIE STOUT IS, EEN HEREXAMEN.

20 tips om Fakbarstewards te irriteren

- # Blijf het Batman-muziekje eindelijk lang neurien.
- # Verstop zuivelproducten op plaatsen waar niemand bij kan.
- # Onderzoek in hun bijzijn hoe langzaam je een kikker kan nadoen.
- # Kleed jezelf ALLEEN maar in oranje.
- # Draag je broek binnenstebuiten.
- # Begin elke zin met "ooh la la!"
- # Bind belletjes aan je kleren.
- # Vertel hen voortdurend over je UFO/O.J. Simpson-theorieën.
- # Geef fooien in Boliviaanse munteenheden.
- # Eis dat ze je met Conquistador aanspreken.
- # Draag een cape met daarop "Magnificent One".
- # Blijf zingen "Ik heb een potje met vet..."
- # Vraag Fakbarstewards tot welk geslacht ze horen.
- # Praat met een Zweeds accent.
- # Draag VEEL aftershave.
- # Maak NOOIT oogcontact.
- # Breek NOOIT oogcontact.
- # Adem voortdurend in en uit door een mondharmonica.
- # Zet overal, verkleed als Zorro, een 'Z' op en schreeuw: "OLE!"

SUCCES GEGARANDEERD!
PROBEER HET VANAOND NOG!

Bloedziekte teistert station Leuven!!!

Een gegeven paard moogt ge niet in de bek schijten

Veto zoekt ruiters, Amazones en andere hippofielen

Redactievergadering elke vrijdag om 16u00 in onze stal op 's-Meiersstraat 5
Info via veto@veto.be
Geld inzetten op paardenraces ook mogelijk

Dit was vroeger een leeg gaatje.

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 37 - Nummer 07
Maandag - 15 november 2010

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ruben "Superman" Bruynooghe

Redactiesecretaris & V.U.:
Geert "Gambit" Janssen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Pieter "The Hulk" Haeck, Sophie "Wonderwoman" Verreyken, Jens "Spellingman" Cardinaels, Jelle "Captain America" Dehaen, Laurens "Batman" Cerulus, Eline "Catwoman" Van Eldere & Linde "Xena" Smeets

Medewerkers deze week:
Alexander "Mega Toby" Cornet, Andrew "Dr. Gangreen" Snowball, Bas "Daredevil" Van den Bogaert, Cedric "Green Lantern" Hauben, Charlotte "Lois Lane" De Koninck, Daan "Hercules" Wauters, Elisabeth "Mega Mindy" De Schutter, Els "Storm" Dehaen, Frank "Action Man" Pietermaat, Joris "Magnet" Himpens, Lucas "Popeye" De Jong, Margot "Olijffe" Hollevoet, Marijke "Mystique" Van Geel, Michiel "Wolverine" Feys, Vincent "Geen-Overlastman" Boulanger & Joachim "He-Man" Beckers

Cartoons:
Jan "Iron Man" Gebruers, Wim "Radioactive Man" Scharpe, Peter "Spiderman" Moerenhout, Seb "Robin" C & Laurens Cerulus

DTP:
Geert Janssen, Ruben Bruynooghe, Jens Cardinaels & Laurens Cerulus

Eindredactie:
Jens Cardinaels, Elisabeth De Schutter, Geert Janssen & Pieter Haeck

Internet:
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Maxime "Lucky Luke" Van Hoeymissen
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijvingen op rekening-nummer: 001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, tv-series...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

“WETENSCHAPPERS ZIJN GRENS- VERLEGGERERS EN DUS MUZIKANTEN”

De spreektaal van Herman Van Veen is grotere poëzie dan wij ooit zullen pennen. Zijn gedachten volgen heeft niets te maken met logica en alles met overtuigd worden. Zaterdagavond speelde hij in de Minnepoort. Op voorhand mochten wij aanschrijven voor Het Beste Hoorcollege Ooit.

GEERT JANSSEN |

Herman Van Veen: «Veto? En dat betekent wat ik denk?»

Veto: «Ik protesteer», tot hier en niet verder. Het is ontstaan uit de woelige jaren '60 en '70.

Van Veen: «Dat was met de taal-kwestie hier. Daar zat ik middenin, ik speelde in de aula van de universiteit. De voorstelling werd onderbroken omdat het publiek wegging om te knokken. Een half uur later kwamen ze een beetje verbouwd terug. De hele stad stond vol donkerblauwe politieauto's met waterkanonnen. Dat waren heftige tijden hoor, met kasseien gooien. De stad was echt opgedeeld: tussen Frans en Vlaams. Hard tegen hard, brullen, schreeuwen, vechten.»

Veto: U ook?

Van Veen: «Ik heb vooral hard gelachen. Ik heb thuis een krantenfoto van toen. Ik had nog een Trabant, een kartonnen auto uit Oost-Duitsland. Die konden we ons nog net permitteren. Je ziet ons in de auto zitten op een kruispunt tussen de Vlamingen en de Walen, terwijl we hoogst verbaasd links en rechts kijken. “Leuven Vlaams”, dat was de kreet.»

Veto: Hebt u wel meer in woelige situaties gezeten?

Van Veen: «In Oost-Duitsland speelden we nog geen maand voor de val van de Berlijnse Muur. Dat was ongelofelijk hectisch. Gorbatsjov was op bezoek en ik was in de DDR persona non grata. Ik mocht er niet in maar ik kwam toch. Ik speelde in een gigahal voor duizenden mensen. Buiten stonden er nog veel meer die er niet in konden. Achter het toneel waren er geweldig veel zwaarbewapende heren. Er hing iets in de lucht, ze

ANDREW SNOWBALL

“Ik ken dit land beter dan een Belg”

kerken en kloosters. Dat was knalhard, meedogenloos. Mijn vrouw en ik hebben een moeder en drie kinderen geadopteerd. Je maakt wonderlijke dingen mee in dit vak.»

EMPATHIE

Veto: Kent u ondertussen alle theaters van de Lage Landen?

Van Veen: «Dat denk ik niet. Ik ben in 1966 in Vlaanderen begonnen. Vandaar ben ik naar Nederland getrokken en Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk, Verenigde Staten en Japan. Als ik toer, trek ik als een riem om de aarde heen. De reis is altijd dezelfde maar al de rest verandert constant. Ik ken veel landen heel goed.

wat mijn vrienden en ik tegenkomen. Ik heb geleerd dat een woord van de ene minuut op de andere een compleet andere of een extra betekenis kan krijgen.»

«Bisschop heeft nu een compleet andere ketting van associaties dan twee jaar geleden. Vanavond ga ik het hebben over een non die verliefd is op de pastoor. Ze legitimeert dat omdat ze weet dat de bisschop een jongen in het koor neukt. Dat is geen provocatie, dat is een vaststelling. Drie jaar geleden zou dat een provocatie geweest zijn.»

«Ik ga ook een lied zingen dat *Salam* heet, vrede. Het gaat over een vrouw die tegen haar zoon zegt: “Adem diep. Werk hard. Blijf over-eind. Zorg ervoor dat ze je niet over

limonadezwembad? Waarom is dat zwembad van goud? Waarom heeft u zeven vrouwen?”»

«Ik doe precies hetzelfde in mijn voorstellingen, als performer of entertainer of clown. Ik verteken beelden om tot een inzicht te komen en een nieuwe vraag te stellen. Als je die vraag niet meer kunt stellen dan ben je dood. Als je nieuwsgierigheid weg is dan is het op. Dan kun je ingepakt worden en het crematorium in. Nieuwsgierigheid en bewondering zijn mijn drijfveren.»

«Nu ik ouder word, merk ik dat ik dingen maak omdat ik iets voorzie. Ik heb mijn ouders niet meer. Ik merk dat ik in songs en films ben gaan oefenen ze niet meer

ven naar meer en naar macht is vreemd, absurd. Met zo iemand wil ik niet op vakantie.»

Veto: U wil niet op zeker spelen?

Van Veen: «Het leven gaat om ervaren. Constant op één of andere manier een zeil te zijn van een schip omdat je de wind niet wilt missen. Want die vertelt hoe snel je ergens kan zijn en hoe spannend het wordt. Wil je weten wat voor een land het is, ga er dan *niet* naar toe. Wil je ervaren wat voor een land het is, ga er dan naar toe. Ruiken, voelen, horen, proeven: basale begrippen. Als dat verdwijnt door weten of door vermogen dan heb je een enorm probleem.»

«Ik ben muzikant, violist, dat is mijn vak, daar heb ik voor gestudeerd. Taal is voor mij ritme en melodie. Ik schilder als muzikant. Ik kijk met mijn oren en ik hoor met mijn ogen. Het is empathie met de omgeving: zo schrijf ik, zo schilder ik, zo praat ik. Ze hebben niet aan die boom daar gevraagd of dit gebouw hier mag staan.»

Veto: Het lijkt alsof u een afkeer heeft van de exacte wetenschap.

Van Veen: «Nee, helemaal niet. Ik heb net een boek gelezen van die knakker Stephen Hawking. Prachtig! Ik kan het nauwelijks volgen, als een schooljongen ploeter ik erdoorheen.»

«Goede wetenschappers weten één ding heel goed: dat wat ze begrijpen niet te vertrouwen is. Wetenschappers zijn grensverleggers en dus muzikanten. Vanochtend stond in de krant dat er twee gasbellen zijn gevonden in de kosmos. Die zijn zo groot dat iedereen eroverheen had gekeken. Dat vind ik zo fascinerend. Dat brengt mij bij God ofzo: een begrip te groot om te begrijpen. Wetenschappers zijn mijn maten: spannende jongens.»

waren bang dat het uit de klauwen zou lopen. De jongens in het leger zaten met het dilemma dat ze in gevecht moesten gaan met hun eigen mensen. Een hele absurde werkelijkheid.»

«In Vlaanderen werd ik een keer in een razzia opgepakt omdat ik mij in een groep illegalen bevond. Wat een klotewoord: illegalen. Ik had geen paspoort bij me en we zijn opgesloten. Mijn mensen hebben de burgemeester gebeld en hij heeft me er zelf in zijn ochtendjas uitgehaald. De rijkswacht in West-Vlaanderen was berucht, dat waren harde gasten.»

«De meest afschuwelijke dingen heb ik beleefd in de tijd van Marcos op de Filipijnen. Bootvluchtelingen uit Vietnam kwamen aan en werden letterlijk terug in zee geslagen. Ik heb met paters en UNICEF samen mensen kunnen wegmokkelen en verstoppen in

Vlaanderen: kerken, kathedralen, kroegen, musea, hotels. Dan ben ik ook nog eens getrouwd met een Waalse dus ik ken Wallonië ook. Daar speel ik ook, maar daar ben ik minder bekend. Ik speel ook in het Duits in België, we wippen even over als we in Duitsland toeren. Ik ken dit land beter dan een Belg.»

«Mijn schoonfamilie kijkt heel anders naar Vlaanderen dan de Vlamingen naar Wallonië: met meer empathie. Historisch gezien is dat volstrekt begrijpelijk: Wallonië was het en Vlaanderen is het. Dat is een enorme verandering op 60-70 jaar. Dat heeft diepe sporen gelaten. Aan het Belgische historisch besef moet nog hard getimmerd worden.»

«In Frankrijk omschrijven ze mij als een tedere anarchist. Mijn voorstellingen hebben een dagboekstructuur: ze veranderen voortdurend naar aanleiding van

de grens duwen. Maak iets moois in dit land voor je kinderen.»

«Sommige aspecten keren terug wanneer een land in economische crisis verkeert. Als je kijkt hoe Bush in zijn memoires over Irak praat. Zijn rechtvaardiging slaat *als kut op Dirk*, zoals we in Nederland zeggen. “We zijn in ieder geval van Saddam Hoessein af.” Pardon? Maar hoeveel doden heeft dat gekost? Die discussies voer ik ook met mijn muzikanten: “Jezus, heb je dat gezien?” Vaak mailen en *kutten* we nog tot diep in de nacht. We blijven zoeken, kijken en graaien omdat het ons fascineert.»

BEWONDERING

«Ik heb ooit een eend doodgemaakt. Kut. Ik moest daar iets mee doen. Ik heb dus een eendje bedacht dat alleen maar “waarom?” vraagt. (Alfred Jodokus Kwak, red.) “Koning, waarom zwemt u in een

te hebben. Dat hebben veel kunstenaars. Een beeld hebben van wat er gaat gebeuren en dat articuleren om jezelf ertegen te beschermen. Het demaskeren van angst. Ik heb angst leren kennen als mijn maker. Toen ik jonger was, vond ik dat een taboe. Nu zie ik dat angst mij waarschuwt, een signaal waar ik iets mee kan: *be aware*, wees waakzaam. Ouder worden is een louterend proces, veel mooier dan ik me ooit had kunnen voorstellen.»

«Ik ben duizend keer ouder dan jullie, maar soms denk ik over iemand: verrek jong, je bent vijftwintig maar je bent een oude lul. Waar heb je het in Godsnaam over? Verzekering? Pensioen? Hoezo zekerheden? Wat is dat voor een flauwekul. Als er iets bedreigend is dan zijn het zo'n zekerheden. Wat heb je als mens nodig? Iemand die van je houdt. Een boterham, maar toch geen twintig boterhammen? Stre-